

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

Περίοδος Δ' — Τόμος 1ος

'Αθήναι, 4 καὶ 11 'Οκτωβρίου 1947

'Ετος 69ον — 'Αριθ. 40-41

Ο ΑΓΝΩΣΤΟΣ ΕΧΘΡΟΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ L. LAMBRY

(Συνέχεια από τὸ προηγούμενο)

Τὸ «Φάδερλαντ» ὑπακούοντας στὰ γερά χέρια τοῦ τιμονιέρη καὶ στὶς ἀκούραστες μηχανὲς γύρισε σιγὰ σιγὰ δεξιὰ καὶ πῆρε ἀμέσως κατόπι ὀλοταχῶς τὸ δρόμο γιὰ τὰ φύκια.

Στὸ «Πράνσιγκ» ἡ ζωὴ κυλοῦσε ἡσυχά...

Τὰ καθούρια δὲν ξαναφάνηκαν πιά, τίποτα καινούργιο δὲν παρουσιάστηκε καὶ τὰ παιδιὰ εἶχαν ἡρεμῆσει. Ἡ Ἀννούλα ἦταν ἡσυχὴ ὅλον αὐτὸ τὸν καιρὸ τῆς μεγάλης ἀναμονῆς, διάβαζε διάφορα βιβλία ἀπὸ τὴν ἐκλεκτὴ βιβλιοθήκη τοῦ κα-

ραδιοῦ, μπάλωνε καὶ μαγείρευε. Ἡ Λευκὴ τὴ βοηθοῦσε σὲ ὅ,τι μπορούσε, μὰ εἶχε δώσει ἕνα μεγάλο μέρος τῆς ἀγάπης της στὴ Μίτση. Κι' ὁ Ντίκ, ἀρχηγὸς αὐτῆς τῆς μικρῆς οἰκογένειας, τὴ διέυθυνε μὲ πολὺ ἀγάπη, μὲ τέχνη καὶ ἐξυπνάδα. Ὅλα πῆγαιναν καλά.

Ἐκεῖνο ὅμως τὸ πρωτὶ ἡ Ἀννούλα ἐξύπνησε λυπημένη καὶ μελαγχολικὴ. Τοῦ κάκου ἡ μικρὴ της φίλη προσπαθοῦσε νὰ τὴν κάνει μὲ διάφορα ἀστεῖα νὰ χαμογελάσει καὶ ὁ Ντίκ τὴ διαβεδαίωσε πὼς ἡ αἰχμαλωσία τους θὰ ἐπαίρνε τέλος.

Τὸ κορίτσι κουνούσε τὸ κεφάλι της δύσπιστα.

— Εἴρω πὼς θέλεις ἀπὸ καλωσύνη νὰ μοῦ δώσεις θάρρος, ἀλλὰ νά! Ἐξήμηνες πὺ εἴμαστε ἐδῶ καὶ κανένα καράβι δὲν πέρχσε ἀκόμα. Πρέπει πιά νὰ τὸ χωνέψουμε, Ντίκ, εἶπε γεμάτῃ ἀπελπισία, εἴμαστε χαμένοι γιὰ πάντα!

Τὸ ἀμερικανόπουλο προσπαθοῦσε νὰ τῆς δώσει κουράγιο ν' ἀντέξει λίγο ἀκόμα στὴ μοναξιὰ τους, ἀλλὰ καὶ ὁ ἴδιος ἐννοιωθε ἕνα βάρος στὴν καρδιά. Τὰ τρόφιμα ὅσο πῆγαινε καὶ τέλειωναν, οἱ ἀποθήκες ἀδειάζαν καὶ τὸ νερὸ λιγόστευε ἐπικίνδυνα. Αὐτὰ ὅλα τὰ ἤξερε πρὸ πολλοῦ τὸ ἀγόρι ἀλλὰ δὲν ἔλεγε τίποτα γιὰ νὰ μὴν τρομάξει τὶς φίλες του. Ἡ Ἀννούλα ὅμως εἶχε καταλάβει τὴν ἀλήθεια κι' αὐτὸ ἦταν μιὰ ἀπὸ τὶς αἰτίες ἐκεῖνες πὺ τὴν ἔκανε νὰ

μελαγχολεῖ καὶ νὰ ὑποφέρει κρυφά.

— Σὲ μιὰ, δυὸ ἐβδομάδες θ' ἀρχίσουμε νὰ τρώμε τὰ φύκια, εἶπε ἡ μικρὴ Γαλλίδα στὸ Ντίκ, δὲν μᾶς ἔχει ἀπομείνει τίποτα πιά, οἱ κόττες μᾶς φόφησαν, τὸ ἕνα τὸ γουρουνάκι τὸ φάγαμε καί...

— Καὶ μᾶς μένει τὸ ἄλλο καὶ πολλὲς κονσέρβες, συμπλήρωσε τὸ ἀγόρι.

— Γιὰ πόσον καιρὸ;

— Γιὰ τέσσερις, πέντε μῆνες. Σ' αὐτὸ τὸ διάστημα ὅμως σίγουρα θὰ φανεῖ ἡ βοήθεια πὺ περιμένουμε, πρόσθεσε μὲ πεποίθηση.

Ἡ Λευκὴ, ἀμέριμνη κι' ἐντελὼς ἡσυχὴ σὰ νὰ μὴ συνέβαινε τίποτα, νανούριζε τὴν κούκλα της στὸ κατὰστρωμα καὶ τραγουδοῦσε:

Ἦταν ἕνα καραβάκι μιὰ φορὰ πὺ εἶχε ναυαγήσει σ' ἄγρια μέρη...

— Ἀκούς τὸ τραγουδι πὺ λέει ἡ Λευκὴ; ρώτησε ἡ Ἀννούλα.

— Ναί, εἶναι ἕνα παλιὸ γαλλικὸ τραγουδάκι, πὺ τὸ τραγουδαῖ ὅλος ὁ κόσμος. Τὸ ἄκουσα σὲ πολλὰ μέρη πὺ πῆγα μὲ τὸν πατέρα μου καὶ τὸ τραγουδοῦσα κι' ἐγὼ πολὺ συχνὰ στὴν Ἀμερικὴ.

— Νομίζει κανεὶς πὺ εἶναι γραμμένο γιὰ μᾶς, ἀκούσε τὴ συνέχεια πὺ λέει ἡ Λευκὴ: Ρίξαν κλῆρο ποῖος θὰ φαγωθεῖ ἀπ' τοὺς πέντε πὺ ἦτανε παρέα...

— Ὁ, Ἀννούλα! ἔκανε ὁ Ντίκ. Σήμερα εἶσαι ὁλο ἀπαισιόδοξα!

— Δὲν εἶναι αὐτὸ πὺ λὲς φίλε μου, ἀλλὰ βλέπω τὴ σκληρὴ πραγματικότητα.

— Κι' ὅμως γελῖσαι, Ἀννούλα. Στὴν ἀνάγκη θὰ μπορούσαμε νὰ φαρέψουμε, τὰ φύκια κρύβουν νοστιμότατους μεζέδες πὺ εἶναι καὶ πολὺ θρεπτικοί. Ἐχω φτιάξει ἕνα περίφημο ἀρμεδί πὺ μπορεῖ νὰ σηκώσει καὶ τὸν Κόχραν ἀκόμα, πρόσθεσε χαμογελώντας.

Τὸ ξεκίνημα τοῦ ἀερόστατου ἦταν συγκινητικό.

Ἡ Δευκὴ ἐξακολουθοῦσε νὰ τραγουδεῖ:

Ἦταν ἡ τύχη τοῦ Θωμᾶ Μπρετόν, τοῦ μικρότερου νὰ φαγωθεῖ ἀπ' τοὺς ἄλλους.]

— «ὦ, Ντίκ, ἀκούς; ἔκανε ἡ Ἀννούλα! τρομαγμένη. Θὰ ἦταν τρομερὸ νὰ ρίξουμε κλῆρο γιὰ τὸ ποῖος θὰ φαγωθεῖ ἀπ' τοὺς τρεῖς μας.

Ὁ νεαρὸς Γκόρντον, συγκινημένος ἀπ' ὅσα ἄκουε ἀπὸ τὴ φίλη του, ἔσκυψε καὶ τὴν ἀγκάλιασε τρυφερά. Κατόπι χαϊδεύοντάς την, τῆς εἶπε:

— Πρέπει νὰ εὐχαριστοῦμε τὸ Θεὸ πὺ μᾶς ἔχει στὴ ζωὴ ἀκόμα. Ἄν σωθήκαμε ἀπ' τὸ βομβαρδισμό τῶν Γερμανῶν, ἂν γλυτώσαμε ἀπὸ τὴ φουρτούνα, ἂν πιαστήκαμε αἰχμάλωτοι σ' αὐτὰ τὰ φύκια πὺ μᾶς προστατεύουν ἀπὸ τὶς θύελλες, ἂν νικήσαμε τὸν τεράστιο Κόχραν, ὅλα αὐτὰ τὰ ὀφείλουμε σὲ κεῖνον πὺ μᾶς βλέπει ἀπὸ ψηλὰ μὲ ἀγάπη καὶ καλωσύνη.

Ἡ Ἀννούλα, πὺ τὴν παρέσυρε ἡ πίστις τοῦ φίλου της, ἔνωσε τὰ χέρια της σὰ νὰ προσευχόταν, ἐνῶ τὸ πρόσωπό της ἔπαιρνε μιὰ γλυκειὰ καὶ σιωπηλὴ γαλήνη.

— Ντίκ, ἔκανε ἔπειτα ἀπὸ λίγες στιγμὲς τὸ κορίτσι, νομίζω πὺς μιὰ μεγάλη χαρὰ μᾶς πλησιάζει. Εἶμαι βέβαιη πάλι πὺς ὅλα θὰ πᾶνε καλὰ. Μέσα στὴν ψυχὴ μου αἰσθάνομαι μιὰν ἀπίστευτη εὐτυχία! «ὦ, τί θαυμάσιο πρᾶγμα νὰ προσέχεται κανεῖς!

Δὲν πρόλαβε νὰ τελειώσει τὰ λόγια της κι' εἶδανε τὴ Δευκὴ νὰ τρέχει πρὸς αὐτοὺς μὲ τὴν κούκλα στὰ χέρια. Ἦταν κατακόκκινη ἀπὸ μιὰ μεγάλη συγκίνηση κι' ἡ φωνὴ της ἔτρεπε καθὼς προσπαθοῦσε νὰ τοὺς ἐξηγήσει:

— Βλέπω ἕνα μαῦρο σημάδι ἐκεῖ κάτω, Ντίκ, Ἀννούλα, κοιτάξτε! Ἐκεῖ κάτω... Βλέπω ἕνα μαῦρο σημάδι!

ΚΕΦΑΛΑΙΟ II

Η ΣΩΤΗΡΙΑ

Ὅταν ὁ κυβερνήτης Τζαίμς Γκόρντον, ἔδωσε διαταγὴ νὰ κατευθυνθεῖ τὸ «Φάδερλαντ» πρὸς τὰ φύκια, οἱ σκέψεις ἄρχισαν νὰ τὸν πλημμυρίζουν καὶ πάλι. Ἐκεῖνο πὺς ἰδιαίτερα τὸν ἀπασχολοῦσε ἦταν τὸ πὺς θὰ κατέρθωνε νὰ βρεῖ τὸ «Πράνσιγκ», Βέβαια, τὸ γράμμα τοῦ Ντίκ, τοῦ ἔδινε πολλὰς ἐλπίδες γιὰ τὴν τύχη του, ἀλλὰ οἱ δυσκολίες πὺ θ' ἀντιμετώπιζαν ὀλοένα καὶ μεγάλωναν. Ἡ θάλασσα τῶν φυκιῶν ἀπλώνονταν σὲ μιὰ τόσο μεγάλη ἔκταση στὸν Ἀτλαντικὸ, πὺ γιὰ νὰ

τὸν ἐξερευνήσουν ἀπὸ τὴν μιὰ ὡς τὴν ἄλλη της ἄκρη, χρειαζόταν τὸ λιγώτερο τρεῖς ἑβδομάδες. Κι' ὅταν μάλιστα τὴν ἐξερεύνηση αὐτὴ ἦταν ὑποχρεωμένος νὰ τὴν κάνει ἀπὸ πολλὰ μίλλια μακριὰ, γιὰ νὰ μὴν μπλεχτεῖ καὶ τὸ πλοῖο τους σ' αὐτὴ τὴ σκοτεινὴ καὶ ἄγρια βλάστηση τοῦ ὠκεανοῦ.

Ὁ Τζαίμς Γκόρντον, μόνος μέσα στὴ καμπίνα του, μὲ τὸ διαδῆτη στὸ χέρι, μὲ τὸ κεφάλι σκυμμένο σ' ἕνα χάρτη, μελετοῦσε προσεκτικὰ τὴν πορεία τῶν ρευμάτων πὺ σι-δάξουν ὅλα τὰ φύκια πὺ παρσέρ-νεται ἀπ' τοὺς ἄλλους ὠκεανούς, ὅλα τὰ χόρτα καὶ τὰ λείψανα ἀπ' τὶς

Ὁ Ντίκ τὸ σήκωσε μὲ δυσκολία.

μακρινὲς ἀκτὲς, πὺ μαζεύονται σ' αὐτὸ τὸ μέρος τοῦ Ἀτλαντικοῦ, δημιουργώντας ἔτσι μιὰ τεράστια κι' ἀδιαπέραστη ζώνη γιὰ τὰ καράβια.

— Ἡ ἐπιχείρηση εἶναι δύσκολη, εἶπε στὸν ἀξιωματικὸ Χάρρυ πὺ μπῆκε στὴν καμπίνα. Ἴσως μάλιστα καὶ νὰ κινδυνεύουμε ἂν μᾶς παρασύρει τὸ ρεῖμα πρὸς τὰ ἐκεῖ.

Κυβερνήτα μου, ἀποκρίθηκε αὐτός, ἐμεῖς τὴ ζωὴ μας τὴν ἐτάξαμε γιὰ τοὺς ἀνθρώπους πὺ κινδυνεύουν στὴ θάλασσα. Βγαίνοντας περιπολῶ γιὰ νὰ χτυπήσουμε τὸν ἐχθρό, εἰμαστε ὑποχρεωμένοι νὰ κάνουμε τὸ καθήκον κι' ἀπὸ ἄλλη μεριά: Νὰ κάνουμε ὅ,τι μπορούμε γιὰ τρία παιδιά πὺ ἀσφαλῶς θὰ βρίσκονται αἰχμάλωτοι στὰ τρομερὰ αὐτὰ φύκια. Τὸ πλήρωμα εἶναι σὲς διαταγὰς, κυβερνήτα μου κι' εἶναι πρόθυμοι νὰ κινδυνεύουν τὴ ζωὴ τους προκειμένου νὰ σώσουν τὸ γυῖό

σας καὶ τὶς δυστυχισμένες συντροφισσές του, πρόσθεσε στὸ τέλος.

Ὁ καπετάνιος συγκινήθηκε ἀπὸ τὰ λόγια τοῦ ὀφισταμένου του. Ἐδῶ με καλωσύνη τὸ χέρι τοῦ στὸν ὦμο τοῦ ἀξιωματικοῦ καὶ τοῦ εἶπε μὲ καλωσύνη:

— Τὸ ξέρω, Χάρρυ, εἶπε, εἴστε ὅλοι καλοὶ καὶ μ' ἀγαπᾶτε ὅπως σὰς ἀγαπῶ. Πρέπει ὅμως νὰ μὴν κινδυνεύει κανένας μας. Εἶναι ἀνάγκη νὰ σκεφτοῦμε ἕναν τρόπο γιὰ νὰ προσεγγίσουμε τὸ «Πράνσιγκ» ὅσο μπορούμε πῶς κοντὰ χωρὶς νὰ αἰχμαλωτιστοῦμε ἀπὸ τὰ φύκια.

Τὰ φύκια! Ἡ λέξη αὐτὴ ἐγείριζε τὶς καρδιὰς ὅλων μ' ἕνα σιωπηλὸ καὶ μυστηριώδη φόβο. Οἱ περισσότεροι ναῦτες τοῦ «Φάδερλαντ» δὲν εἶχαν δεῖ οὔτε καν ἀπὸ μακριὰ τὸ θλιβερὸ αὐτὸ μέρος. Θαρραλέοι πάντα, ἀλλὰ μὲ κάποια ἀγωνία περίμεναν τὴ διαταγὴ πὺ θὰ τοὺς ἔλεγε νὰ μὴν μὲσα στὰ βᾶθη αὐτὰ τὰ σκοτεινὰ. Τὶ τέρατα, τί παράξενα καὶ ἄγνωστα φυτὰ κρυβόταν σ' αὐτὴ τὴν ἀπέραντη ἐρημιὰ τοῦ δύσ-δατου ὠκεανοῦ;

Ἡ μέρα ἦταν θαυμάσια, ὁ οὐρανὸς καταγάλανος ἔμοιαζε σὰν ἕνα φωτεινὸ πετράδι. Ὁ Τζαίμς Γκόρντον, στὴ γέφυρα τοῦ καραβιοῦ συνωμύ-λυνε μὲ τοὺς ἀξιωματικούς του.

— Ἄν τὸ παιδί μου εἶναι ζωντανό, ἀσφαλῶς θὰ ἔχει στείλει κι' ἄλλες εἰδοποιήσεις, ἔλεγε. Ὁ Ντίκ, εἶναι ἕνα ψυχραῖμο καὶ δυνατό ἀγόρι πὺ ἀντέχει σὲς δυσκολίες καὶ σὲς περιπέτειες.

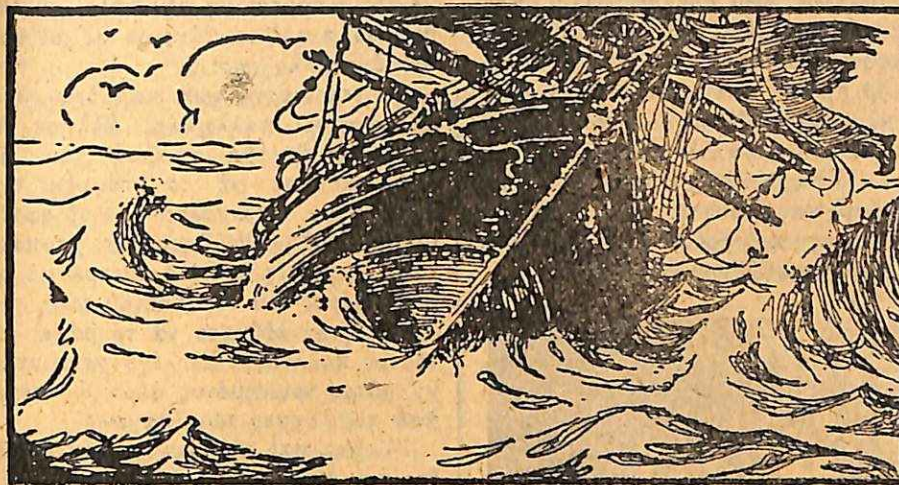
— Πολὺ πιθανόν, ἀποκρίθηκε ἕνας ἀπὸ τὴ συντροφιά, ἀλλὰ μέσα ἀπὸ τὸ χαλὶ τῶν φυκιῶν πὺς εἶναι δυνατόν νὰ ξεφύγει ἕνα μήνυμα καὶ νὰ φτάσει στὴν ἀνοιχτὴ θάλασσα;

Καὶ πάλι ὁ κυβερνήτης ἔμεινε σκεπτικὸς. Ἐνάβλεπε μπροστὰ του τὸ χρυσὸ τοῦ παιδὶ νὰ παλεύει ἐνάντια στὴν τρικυμία, ἐνάντια στὰ φύκια καὶ σὲ σωρὸ ἄλλα ἐμπόδια τῆς θάλασσας. Μὲ τὴ σκέψη προσηλωμένη ἐκεῖ κάτω, στὸ ἄγνωστο βιβλίο τοῦ Θεοῦ, ζητοῦσε πάλι νοερά τὴ βοήθεια τῆς Θείας Προνοίας.

— Θυμᾶμαι καλὰ, εἶπε σὲ λίγο τοῦ Χάρρυ, ὅταν μᾶς χτύπησαν οἱ Γερμανοὶ ὁ ἀνεμὸς ἐρχόταν ἀπ' τὸ Βορριά. Ἐπομένως τὸ «Πράνσιγκ» παρασύρθηκε πρὸς τὸ νότο. Αὐτὸ θὰ μᾶς βοηθήσει νὰ βροῦμε τὴ σωστὴ πορεία πὺ ἀκολουθήσουμε. Ὁὰ τραβήξουμε λοιπὸν κατευθεῖαν πὺ βόρειο σημεῖο τῶν φυκιῶν καὶ ἂν τὸ χαμένο καράβι ὑπάρχει ἀκόμα, θὰ τὸ βροῦμε.

(Ἀκολουθεῖ)

ΓΙΑΝΝΗΣ Β. ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ

ΛΙΛΙΑΝ ΚΙΛΛΕΡ - ΚΟΪΤΣ

ΕΝΑΣ ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΟΣ ΟΔΥΣΣΕΑΣ

Ἕνα ἀπλὸ χωριάτοπουλο δὲν περιμένει ποτὲ νὰ ἔχει μιὰ ζωὴ γεμάτη περιπέτειες. Μπορεῖ νὰ πηγαίνει σχολεῖο, νὰ διαδίδει καὶ νὰ παίζει, νὰ στήνει ἐξοβεργες γιὰ πουλιά, μὰ στὸ τέλος θὰ συνηθίσει τὴ ζωὴ τοῦ χωριοῦ τὴν ἡσυχὴ, πὺ εἶναι ὅμοια κάθε μέρα.

Ὅμως, σὲς ἀρχὲς τοῦ περασμένου αἰῶνα, οἱ χωριάτες τοῦ Κίρμπυ λὲ-Στόκ, στὸ Ἔσσεξ, κουνούσαν τὰ κεφάλια τους μὲ τὰ φερσίματα τοῦ νεαροῦ Γουλιέλμου Μάν. Λέγανε πὺς ἦταν τὸ πιὸ ἀνήσυχο καὶ ταραχοποιδὶ παιδί, πὺ ἀνακάτωνε τὸ ἡσυχὸ χωριό, πὺς θάχε κακὸ τέλος, καὶ πὺς ἂν ὡς τώρα εἶχε γλυτώσει, ἦταν γιὰτὶ εἶχε πῶς πολλὴ τύχη ἀπὸ δόση τοῦ ἀξίει.

Ὅλη τὴν ὥρα σκαρώνοντας κατὶ ξεσηκώνοντας καὶ τὰ ἄλλα παιδιὰ τοῦ χωριοῦ μὲ τὶς τρέλλες του, ἔκανε στὸ τέλος τὸν ἄρχοντα τοῦ χωριοῦ νὰ χάσει τὴν ὑπομονή του καὶ νὰ μωρμουρίζει: «αὐτὸς ὁ κατεργάρης χρειάζεται νὰ πάει νὰ ζήσει κάπου ἄλλου καὶ νὰ κάνει ἐλεύθερα τὶς τρέλλες του, κι' ὅχι στὸ Κίρμπυ. Καλλίτερα νὰ φύγει ἀπ' ἐδῶ».

Ἔτσι, ἄμα ὁ Γουλιέλμος γίνθηκε δεκατεσσάρων χρονῶ, χωρὶς ν' ἀλλάξει καθόλου, ὁ ἄρχοντας Μπλανσάρ ἔστειλε καὶ τὸν φώναξε.

— Δὲν πρέπει νὰ μείνεις πιά ἐδῶ, Γουλιέλμε, τοῦ εἶπε μὲ αὐστηρὸ τόνο ἀφοῦ τοῦ ἀράδιασε μὲ τὴ σειρὰ ὅλες τὶς τρέλλες ποῦχε κάνει στὸ χωριό. Σοῦ χρειάζεται μιὰ ζωὴ γεμάτη δράση, πὺ νὰ μὴ σ' ἀφίνει καὶρὸ γιὰ τὰ ἀνόητα φερσίματά σου. Πρέπει νὰ φύγεις ἀπὸ τὸ Κίρμπυ. Ἀλλοῦ, κανένας δὲ θὰ σοῦ συ-

χωρέσει αὐτὰ πὺς κάνεις, ἂν ἐξακολουθήσεις τὴν ἴδια τακτική. Εἰσαι δεκατεσσάρων χρονῶν καὶ μοῦ λένε πὺς κάθε μέρα γίνεσαι χειρότερος. Πὺς σοῦ φαίνεται νὰ ταξι-δέψεις στὴ θάλασσα;

Ὁ Γουλιέλμος δὲν περίμενε ν' ἀκούσει τέτοια πρόταση. Νόμιζε πὺς ὅλη τὴ ζωὴ του θὰ τὴν περνοῦσε ὅπως τὰ δέκα τοῦ ἀδέρφια, στὸ χωριό. Ἡ σκέψη πὺς θὰ ταξιδέψει τὸν γέμιζε χαρὰ καὶ εἶπε στὸν ἄρχοντα Μπλανσάρ, πὺς ἂν πραγματικὰ δὲν τὸν θέλανε νὰ μείνει στὸ χωριό, ἦταν ἔτοιμος νὰ δοκιμάσει τὴ ζωὴ τῆς θάλασσας.

Ὁ ἄρχοντας, θέλοντας νὰ γλυτώσει τὸ ἡσυχὸ χωριὸ ἀπὸ τὸν ἀδιόρθωτο Γουλιέλμο, δὲν ἔχασε καιρὸ σὲς ἐνέργειες του. Ἐπεισε τὸν πλοίαρχο τοῦ «Φάλλκον», Χίγστον, νὰ πάρει στὸ καράβι του τὸ μικρὸ χωριάτοπουλο καὶ νὰ προσπαθήσει νὰ χρησιμοποιήσει τὸν τολμηρὸ καὶ ζωντανό του χαρακτήρα, σὲ κατὶ καλύτερο, ἂν μπορούσε.

Τὸ «Φάλλκον» ἦταν ἕνα καράβι μὲ 24 ἄνδρες γιὰ πλήρωμα. Ταξίδευε σὲς ἀνοιχτὲς θάλασσες κι' ἔκανε ἐμπόριο λαδιοῦ ἀπὸ φάλαινες πὺ ψάρευε στὸν ὠκεανό.

Στὸ Γουλιέλμο, ἡ καινούργια ζωὴ φάνηκε σὰν ὄνειρο, κι' ὅς εἶχε νὰ δουλέψει σκληρὰ, τόσο πὺ νὰ μὴν ἔχει καιρὸ νὰ σκεφτεῖ τὰ παλιά του καμώματα.

Δουλεύοντας εἶχε νοιώσει πὺς ὅσο πῶς καλὸς ἦταν στὴ δουλειά του κι' ὅσο πῶς φρόνιμος στὰ λόγια του, τόσο περισσότερη φιλία θὰ τοῦ δειχνανε οἱ γύρω του.

Πολλὰ χρόνια ταξίδευε ὁ Γου-

λιέλμος στὴ θάλασσα κι' οὔτε μιὰ φορὰ δὲ γύρισε στὸ Κίρμπυ νὰ δεῖ τοὺς δικούς του καὶ νὰ μάθει ἂν τοῦ εἶχανε συχωρέσει τὰ παιδικὰ του φερσίματα.

Πιστὸς στὸ καράβι καὶ στὴ δουλειά του, ὁ Γουλιέλμος ἔφτασε κι' ἔγινε ἕνα παλλικάρι δυνατό εἰκοσι χρονῶν.

Λοιπὸν, μιὰν Ἀπριλιάτικη μέρα τοῦ 1836 τὸ «Φάλλκον» πὺς χρειαζότανε ξύλα καὶ νερὸ, ἔβαλε πλώρη γιὰ τὸ νησί τῆς «Ἀναλήψεως» πὺ εἶναι ἕνα ἀπὸ τὰ νησιά τῶν Κοραλλίων.

Τὸ καράβι ἦταν φορτωμένο καμμιὰ ἑξακοσαριά βαρέλια λάδι καὶ τὸ πλήρωμα ἦταν χαρούμενο γιὰτὶ θάβγαζε πολλὰ λεφτὰ ἀπὸ τὴν πούληση.

Ὅταν ἀράξανε, ὁ Βασιλιάς τοῦ νησιοῦ καὶ ὅλοι οἱ ἰθαγενεῖς τοὺς φερθήκανε πολὺ φιλικὰ. Τὸ καράβι πήρε ὅ,τι τοῦ χρειαζότανε, καὶ ὅλα πήγαιναν καλὰ, ὡς τὴν ὥρα πὺς τὸ καράβι περνοῦσε ἀνάμεσα ἀπὸ τοὺς ὑφάλους, γιὰ νὰ βγεῖ στὴν ἀνοιχτὴ θάλασσα. Τότε, ξαφνικά, ἕνας φοβερός ἀγέρας σηκώθηκε, καὶ σὲ μιὰ στιγμή τὸ «Φάλλκον» χτύπησε μὲ δύναμη πάνω σ' ἕναν ὑφαλό.

Τίποτα δὲν μπόρεσε νὰ σώσει τὸ καράβι. Γίνηκε θρύψαλα, κι' ὁ καπετάνιος κι' οἱ ἄνδρες του, κοιτάξανε μονάχα πὺς νὰ σωθοῦνε καὶ νὰ ξαναβγοῦνε στὸ νησί. Ἀργότερα μπόρεσαν νὰ σώσουν τὸ μεγαλύτερο μέρος ἀπὸ τὸ φορτίο καὶ οἱ ἰθαγενεῖς τοὺς βοήθησαν νὰ τραβήξουν ἔξω τὰ ὑπολείμματα τοῦ ἀτυχοῦ καραβιοῦ.

Τὸ μόνο πὺς εἶχαν νὰ κάνουν τώρα, ἦταν νὰ περιμένουν μήπως περάσει κανένα πλοῖο καὶ ἔρθει νὰ τοὺς βοηθήσει. Ὁ Βασιλιάς τοῦ νησιοῦ φάνηκε πρόθυμος νὰ τοὺς φιλοξενήσει κι' ὁ καπετάνιος τοῦ ὑποσχέθηκε πὺς θὰ τὸν πλήρωνε γιὰ ὅ,τι τοὺς ἔκανε.

Ὅλα πήγαιναν καλὰ, καὶ θάταν ἔτσι ὡς τὸ τέλος ἂν τὸ φορτίο τοῦ «Φάλλκον» ἦταν διαφορετικὸ. Μὰ οἱ ἰθαγενεῖς πὺς ἦταν φιλοπόλεμοι καὶ γιὰ μόνον ὅπλα εἶχανε κοντάρια καὶ λόγχες, κοιτάζανε μὲ ἀχόρταγα μάτια τὰ σιδερένια στεφάνια τῶν βαρελιῶν μὲ τὸ λάδι, σίγουροι πὺς ἂν εἶχανε αὐτὸ τὸ δολιχό, θὰ φτιάχνανε σπαθιά καὶ μαχαίρια, καὶ θὰ γινόντουσαν τὸ φέδερτρο γιὰ τοὺς γείτονές τους.

Ὁ πλοίαρχος Χίγστον κατάλαβε τότε πὺς γινόντανε σωστὴ λεηλασία στὸ φορτίο τοῦ καραβιοῦ. Μὰ ἔβλεπε πὺς ὅτι καὶ νᾶκανε, κι' ἂν μολά-

ζε ακόμα τὸ πλήρωμά του σὲ τρεῖς βάρδιες, ἔτσι ποὺ νὰ μὴ μένει καθόλου ἀφρούρητο τὸ φορτίο, πάλι δὲ θὰ κατώρθωνε νὰ τὸ σώσει ὅλο.

Φοβότανε γὰρ μεταχειριστεῖ βία. Ἐννοιωθε πὼς αὐτὸς καὶ τὸ πλήρωμά του ἦτανε ἕνας ἀνίσχυρος ἀριθμὸς μπροστὰ στοὺς ἀμέτρητους ἰθαγενεῖς.

Στὸ τέλος ἡ κατάσταση κατάντη-

πάνω τους, ἐνῶ πολλοὶ ἄλλοι φαίνονταν κρυμμένοι πίσω ἀπὸ τὰ κοκοφινικόδεντρα.

Ὁ πρῶτος ποὺ σκοτώθηκε ἦταν ὁ πλοίαρχος. Ἐνα δυνατὸ χτύπημα στὸ κεφάλι τὸν ξάπλωσε χάμω νεκρὸ. Ὑστερα ἤρθε ἡ σειρὰ τοῦ ὑποπλοίαρχου. Πέσανε πάνω του, καὶ οἱ ναυτεῖς ποὺ τρέξαν νὰ τὸν βοηθήσουν, σκοτώθηκαν καὶ αὐτοί.

γενεῖς, μπόρεσε νὰ τὸν δάσει σὲ μιὰ βαρκαούλα καὶ νὰ φύγουνε κι' οἱ δύο γιὰ ἕνα ἄλλο νησί.

Ὁ τιμονιέρης τοῦ καραβιοῦ, ἕνα μελαχροινὸ παλληκάρι θέλησε νὰ πουλήσει ἀκριβὰ τὴ ζωὴ του. Ἀφοῦ σκότωσε μὲ τὸ ντουφεκί του κάμποσους, ἅμα τέλειωσαν οἱ σφαῖρες τοῦ ἐξακολούθησε νὰ χτυπάει τοὺς ἰθαγενεῖς δεξιὰ-ἀριστερὰ μὲ τὸ πίσω μέρος τοῦ ντουφεκιοῦ του.

Μὰ ἦταν ἀδύνατο νὰ τὰ βάλει μὲ τόσοις πολλοὺς. Σὲ λίγο κείτονταν κι' αὐτὸς τρυπημένος πέρα ὡς πέρα ἀπὸ τίς λόγχες τῶν ἰθαγενῶν.

Ἀκόμα καὶ τὰ ἄψυχα κορμιά δὲν ἔμειναν ἀπειραχτά. Οἱ ἄγριοι βγάλανε τὰ μάτια ἀπὸ τὸ πτώμα τοῦ πλοίαρχου καὶ κέθοντάς τον τὸ κεφάλι τὸ κάρφωσαν ψηλὰ σὲν τρόπαιο, πάνω σὲ μιὰ λόγχη. Θαρρεῖς καὶ διψοῦσαν ἀπὸ αἷμα. Κανένας δὲν γλύτωσε ἀπ' ὅσους πέσανε στὰ ἄγρια χέρια τους. Εὐτυχῶς πολλοὶ ἀπὸ τὸ πλήρωμα ξέφυγαν πρὸς τὴ θάλασσα κι' ἀνάμεσά τους ἦταν καὶ ὁ φίλος μας Γουλιέλμος Μάν. Γρήγορα-γρήγορα μῆλκε στίς μικρὲς βάρκες καὶ τράβηξαν σ' ἀνοιχτά μακρυὰ ἀπὸ τὴ φοβερὴ καὶ αἱματωδαμένη ἐκεῖνη παραλία.

Βρῆκαν καταφύγιο σ' ἕνα κοντινὸ νησάκι. Ἐκεῖ περᾶσανε στιγμὲς ἀγωνίας καὶ γεμάτες ἀβεβαιότητα.

Ἡ μόνη τους τροφὴ ἦταν τὰ ψάρια ποὺ φάρευαν καὶ οἱ καρποὶ ἀπὸ τὰ κοκοφινικόδεντρα.

Σὲ λίγο καιρὸ ὁ Γουλιέλμος Μάν καὶ τρεῖς ἀπὸ τοὺς συντρόφους του πήγαν σ' ἕνα ἄλλο νησί καὶ προσπάθησαν νὰ χτίσουν ἐκεῖ μιὰ καλύβα. Αὐτὸ ἦτανε μιὰ ἀτυχία γι' αὐτοὺς, γιατί στὸ μεταῦθ ἕνα πολεμικὸ καράβι φάνηκε κοντὰ στὸ νησί ποῦχαν μείνει οἱ ὑπόλοιποι σύντροφοι. Στὰ ἀπεγνωσμένα σήματα τῶν ταλαιπωρημένων ἀνθρώπων, τὸ καράβι στάθηκε κι' ἤρθε καὶ τοὺς πήρε.

Ἦτανε ὅλοι κι' ὅλοι εἰκοσι ἄντρες ἀπὸ τὸ πλήρωμα τοῦ «Φάλκον».

Ἀκούγοντας τὴν ἱστορίαν τους, ὁ πλοίαρχος ἔβαλε πλήρη γιὰ τὸ νησί ποὺ γίνηκε ἡ μάχη. Γύραψε νὰ τοῦ παραδοθεῖ ὁ Βασιλιάς καὶ τρεῖς ἀπὸ τοὺς ἀρχηγούς του, φοβερίζοντας πὼς θὰ βομβαρδίσει τὸ νησί πέρα γιὰ πέρα.

Οἱ ἰθαγενεῖς τρομοκρατημένοι ἀποκεφαλίσανε τὸ Βασιλιά καὶ τοὺς ἀρχηγούς τους καὶ στείλανε τὰ πτώματα στὸ καράβι.

Σὲ λίγο τὰ δέλεπες κρεμασμένα

στὸ κατάρτι τοῦ πολεμικοῦ καραβιοῦ.

Ὁ Γουλιέλμος κι' οἱ τρεῖς σύντροφοί του δὲν εἶδαν τίποτα ἀπ' αὐτά.

Πολὺ ἄργά, ὅταν τὸ καράβι φαίνοντανε σὰ μαυρὸ σημαδῆκι στὸν ὀρίζοντα, ξεφώνισαν κι' οἱ τρεῖς μὲ μιὰ φωνή:

— Ἐνα καράβι!!

Ἡ τύχη εἶχε περάσει τόσο κοντὰ τους, κι' αὐτοὶ τὴ χάσανε μέσα ἀπὸ τὰ χέρια τους!

Θὰ τοὺς ἔπιανε ἀπελπισία, ἀνδρὲς ἦτανε ἀποφασισμένοι νὰ κάνουνε κουράγιο καὶ καρδιά ὡς τὸ τέλος.

— Αφοῦ ἤρθε ἕνα καράβι, θάρθει κι' ἄλλο, εἶπε ὁ Γουλιέλμος προσπάθωντας νὰ φαίνεται χαρούμενος.

Ὅλοι κοίταζαν τὸ καράβι νὰ χάνεται πέρα μακρυὰ, κι' ἡ φαντασία τους τοὺς ἔκανε νὰ βλέπουνε ἕνα ἄλλο ποὺ θάρχτανε σύντομα νὰ τοὺς σώσει.

Γυμνοί, μὲ μερικὰ φύλλα ἀπὸ φοινικόδεντρα δεμένα ὀλόγυρα στὴ μέση τους, ζοῦσαν μέσα σὲ μιὰ μικρὴ καλύβα, τρώγοντας ψάρια καὶ καρποὺς ἀπὸ δέντρα, κάτω ἀπὸ τὴ διαρκὴ ἀπειλὴ τῶν ἰθαγενῶν ποὺ ζοῦσαν ὀλόγυρά τους.

Ἦταν πολὺ δύσκολο νὰ διατηρῶντο τὸ κέφι καὶ τὸ κουράγιο τους, μὰ βάζανε τὰ δυνατά τους νὰ μὴν ἀπελπίζωνται βλέποντας νὰ περνᾶει ὁ καιρὸς.

Ἡ ἰδέα πὼς θὰ μένανε γιὰ πάντα στὸν ἄγριο καὶ ἀφιλόξενο αὐτὸ τόπο, καὶ πὼς θὰ χάνανε γιὰ ὅλη τους τὴ ζωὴ τὴν ἐπαφὴ μὲ τὸν πολιτισμένο κόσμον, ἔκανε τὸ Γουλιέλμο νὰ τρέχει ἡ σκέψη του στὸ ἥσυχο χωριουδάκι του, τὸ Κίρμπυ.

Δὲ μπορούσε οὔτε ὁ ἴδιος νὰ πιστέψει πὼς βρισκότανε ἀνάμεσα σὲ ἄγριους δολοφόνους αὐτὸς ποὺ στὰ μικρά του χρόνια ἦταν ἕνα ξένοιστο παιδί, ὅλο ζωὴ καὶ διαβολιά, ἀνάμεσα σ' ἀδέρφια του καὶ σ' ἄλλα παιδιά τοῦ χωριοῦ.

Λοιπὸν, μιὰ μέρα ὁ Γουλιέλμος κι' ἕνας ἀπὸ τοὺς συντρόφους του, ὁ Ρόννιευ, ἔτυχε νὰ περπατᾶνε λίγο πιδ πέρα ἀπὸ τὴν καλύβα τους.

Ἐφνικὰ ὁ Ρόννιευ ποὺ ἔρχοταν λίγο πιδ πίσω φώναξε τραχημένα:

— Φυλάξου, Γουλιέλμε!

Ὁ Γουλιέλμος γύρισε ἀπότομα. Ἐνας ἰθαγενὴς χύμηξε ἀπάνω του μὲ σηκωμένο τὸ μαχαίρι.

Ἡ κοφτερὴ λάμα ποὺ θὰ τοῦ ἔκοβε τὸ λαιμό, τοῦσχιζε τὸ μάγουλο, τὸ σαγόνι καὶ τὸ λαρυγγί.

Ζαλισμένος ἀπὸ τὸ φοβερὸ χτύπημα, εἶδε ἕναν ἄλλο ἄγριο νὰ σηκώνει ἀπειλητικὰ τὸ μαχαίρι.

Ὁ Γουλιέλμος σηκώνοντας τὸ χέρι του γιὰ νὰ προφυλαχτεῖ ἀπὸ τὸ

δεύτερο χτύπημα, ἐννοίωσε νὰ τοῦ κέθουνται ὅλα τὰ δάχτυλα, καὶ τὰ ἄλλα νὰ κρέμονται λαβωμένα καὶ ματωμένα.

Ἀσπλός καὶ τυγλωμένος ἀπὸ τὸ αἷμα ποῦτρεχε στὸ πρόσωπό του, καθὼς εἶδε καὶ τὸν τρίτο ἰθαγενὴ νὰ ξεπετιέται μπροστὰ του ἀπειλητικὸς, μ' ἕνα κοντάρι στὸ χέρι γιὰ νὰ τοῦ δώσει τὸ τελεωτικὸ χτύπημα ὁ Γουλιέλμος ἔβγαλε μιὰ ἀπελπισμένη κραυγὴ καὶ σωριάστηκε ἀναίσθητος στὸ χῶμα, ἐνῶ πλάι του κείτονταν τὸ πτώμα τοῦ δυστυχισμένου Ρόννιευ.

(Τὸ τέλος στὸ ἐπόμενο)

ΒΕΤΑ ΠΕΖΟΠΟΥΛΟΥ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Ο ΔΟΝ ΚΙΧΩΤΗΣ

Ἀγαπητοί μου,

Ο ΔΟΝ ΚΙΧΩΤΗΣ! Νὰ ἐν' ἀπὸ τὰ λίγα ἔργα — τὰ ἑκατό, τὸ πολὺ διακόσια — ποὺ εἶναι ὁποχρεωμένος νὰ ξέρει κάθε μορφωμένος ἄνθρωπος. Ἀπὸ τὸν καιρὸ ποὺ πρωτοφάνηκε, πέρασαν τρεῖς σχεδὸν αἰῶνες. Καὶ ὅμως εἶναι τόσο καινούργιο, σὰν νὰ βγῆκε χθές. Ἐτσι συμβαίνει μόνο μὲ τὰ μεγάλα ἔργα, τὰριστοῦργήματα. Μένουν μνημεῖα ἀθάνατα, αἰώνια, πάντα νέα ἢ, ὅπως τὸ λένε στὴ φιλολογικὴ γλῶσσα, κ λ α σ ι κ ᾶ. Κλασικὸς κι' ὁ Δὸν Κιχώτης τοῦ Θερβαντές. Καὶ ὅμως ὁ ἴσπανὸς συγγραφέας τὸν ἔγραψε μόνο καὶ μόνο... γιὰ νὰ σατυρίσει, νὰ γελοιοποιήσει τὰ ἱπποτικά μυθιστορήματα ποὺ ἔγραφαν καὶ ἐδιάβαζαν μὲ πάθος στὸν καιρὸ του. Μιὰ σάτυρα εἶχε σκοπὸ νὰ κάμει, μιὰ πολεμικὴ. Κι' ἔκαμε ἐν ἀθάνατο ἀριστοῦργημα, ἀπὸ τὰ μεγαλύτερα τοῦ κόσμου. Καὶ ἔχετε γιατί; Ἀπλούστατα γιατί ἦταν μεγαλοφυΐα! Καὶ οἱ μεγαλοφυεῖς συνήθως δὲ λένε «σταθῆτε καὶ θὰ γράψω τώρα ἐν ἀριστοῦργημα». Γράφουν μὲ πολὺ μικρότερες ἀξιώσεις καὶ, συχνά, μὲ ἄλλο, πολὺ μικρότερο σκοπὸ. Καὶ τὸ ἀριστοῦργημα βγαίνει μονάχο του.

Ὁ Θερβαντές ἦταν λοιπὸν μεγαλοφυΐα. Καὶ γιὰ νὰ σατυρίσει τὰ γελοῖα μυθιστορήματα τῆς ἐποχῆς του φαντάστηκε ἕναν ἄνθρωπον, τὸ Δὸν Κιχώτη, ποὺ τὰ διαβάζει καὶ τρελλαίνεται. Θέλει νὰ γίνεῖ κι' αὐτὸς ἱππότης, ἥρωας, ν' ἀναστήσει τὴν «ἑπιδόνη», ν' ἀκουσθεῖ σ' ὅλο τὸν κόσμον. Ὅπλίζεται λοιπὸν στὰ καλά καθούμενα, καθαλιεύει ἕνα φοβόλογο ποὺ εἶχε καὶ βγαίνει ἔξω,

ζητώντας περιπέτειες, ἀγῶνες, μάχες, νίκες, δόξες. Στὴν τρέλλα του, τὰ βάζει πότε μὲ ἀνεμομύλους, ποὺ τοὺς παίρνει γιὰ γίγαντες, πότε μὲ κοπάδια ἀρνίων, ποὺ τὰ παίρνει γιὰ στρατεύματα. Κι' ὅταν τὰ βάζει καὶ μὲ ἀνθρώπους, τρώει ξύλο τῆς χρονιάς του. Στὸ τέλος, ὅστερ' ἀπὸ μύρια παθήματα, γιαιτρεύεται ἀπὸ τὴν τρέλλα του. Κι' ὁ τρελλὸς αὐτὸς πεθαίνει ἡσυχᾶ, φρόνιμος καὶ μετανοιωμένος.

Μιὰ τέτοια σατυρικὴ ἐμπνευση — θὰ πῆτε — καθ' ἕνας θὰ μπορούσε νὰ τὴν ἔχει καθ' ἕνας θὰ μπορούσε νὰ φαντασθεῖ ἕναν ἄνθρωπον, τρελλαινόμενο ἀπὸ τὸ διάβασμα μυθιστορημάτων. Μὰ ἡ διαφορά εἶναι πὼς ὁ Θερβαντές ἔπλασε ἕναν ἄνθρωπον τόσο ζωντανό, τόσο ἀληθινό, τόσο θαυμάσια ψυχοποιημένο, ὅσο πλάθουν τοὺς ἥρωές τους μόνο οἱ μεγαλοφυεῖς μυθιστοριογράφοι. Κι' ἀπὸ τὴ ζωὴ ποὺ ἔχει μέσα του αὐτὸς ὁ Δὸν Κιχώτης καταντᾶ ζωντανότερος κι' ἀπὸ τοὺς ζωντανούς καὶ φαίνεται ὅχι πιά ἕνας ἄνθρωπος, ἀλλὰ ἕνα σύμβολο. Ὁ Δὸν Κιχώτης εἶναι κάθε ἄνθρωπος, εἶναι ὁ ἄνθρωπος γενικά, ποὺ φρόνιμος κατὰ τὰ ἄλλα, ἔχει πάντα καὶ μιὰ τρέλλα, μιὰ λόξα καὶ κυνηγᾷ ἕνα δνεῖρο ἀπραγματοποιήτο, καὶ τρέχει πίσω ἀπὸ μιὰ χίμαιρα. Ἐτσι συμβαίνει κι' αὐτὸ τὸ παράξενο: ἐνῶ ὁ Δὸν Κιχώτης εἶναι ἕνας ἥρωας κομικὸς, ποὺ μάς κάνει νὰ γελοῦμε, εἶναι συγχρόνως καὶ τραγικὸς, πολὺ τραγικὸς μάλιστα, γιατί στὰ κωμικά του παθήματα, στίς ἀπογοητεύσεις του βλέπουμε τὰ δικά μας παθήματα καὶ τίς δικές μας ἀπογοητεύσεις τίς τόσο θλιβερές, ποὺ δοκιμάζουμε συχνὰ στὴ ζωὴ, ἀπὸ ἕνα δνεῖρο ποὺ δὲν πραγματοποιεῖται, ἀπὸ μιὰ χίμαιρα ποὺ δὲν φαίνεται...

Στὸ ἀθάνατο μνημεῖο τοῦ Θερβαντές ὑπάρχει κι' ἕνας ἄλλος ἥρωας: ὁ Σάντος Πάνθας. — ἕνας καυτοπὸνρος χωριάτης, ὁ ἱπποκόμος τοῦ Δὸν Κιχώτη, σύντροφός του σ' ὅλες τίς περιπέτειες. Αὐτὸς εἶναι ὁ φρόνιμος, ὁ πρακτικὸς, ὁ νηφάλιος, ποὺ βλέπει πάντα τὸν κόσμον ὅπως εἶναι. Καὶ κάνει μιὰ μεγάλη ἀντίθεση μὲ τὸ Δὸν Κιχώτη. Αφοῦ ὁ ἕνας εἶναι ἡ τρέλλα κι' ὁ ἄλλος ἡ φρόνηση. Γι' αὐτὸ οἱ κριτικοὶ λένε πὼς ὁ ἕνας συμπληρώνει τὸν ἄλλον, οἱ δύο μαζί κάνουν τὸν ἄνθρωπον καὶ πὼς κάθε ἄνθρωπος ὅταν κόσμον εἶναι τὸ κράμα αὐτῶν τῶν δύο τύπων: λίγο Δὸν Κιχώτης καὶ λίγο Σάντος Πάνθας.

Σὰς ἀσπάσματα

ΦΑΙΔΩΝ

Ἐνας ἰθαγενὴς χύμηξε ἐπάνω του (σελ. 265 στ. α').

σε ἀφόρητη. Οἱ ἰθαγενεῖς θέλοντας σῶναι καὶ καλὰ νὰ πάρουνε τὰ σιδερένια στεφάνια τῶν βαρελιῶν, κατὰστρέψανε μερικὰ ἀπὸ αὐτὰ καὶ μιὰ ποσότητα λάδι χύθηκε καὶ χαμαλίστηκε. Σὲ λίγο κάνανε μιὰ γενικὴ ἐπίθεση γιὰ ν' ἀποχτήσουν αὐτὸ ποὺ θέλανε.

Σὲ μιὰ στιγμὴ ποὺ ὁ πλοίαρχος τοῦ «Φάλκον» ἔδινε ὁδηγίες στοὺς ἀνθρώπους του, πὼς νὰ προστατέψουν τὸ φορτίο ποὺ κινδύνευε νὰ χαθεῖ, μιὰ ὁμάδα ἰθαγενεῖς χύμηξε

Ἦτανε μιὰ ἄνιση μάχη.

Τὸ πλήρωμα σὲ μιὰ στιγμὴ κατὰλαβε πὼς εἶχε χαθεῖ κάθε ἐλπίδα. Μὰ ὅλοι θέλανε νὰ πεθάνουν πολεμώντας γενναῖα ἀν' αὐτὸ ἦταν τὸ γραφτὸ τους.

Ὁ μικρὸς καμαρώτος τοῦ «Φάλκον», πρᾶγμα πολὺ παράξενο, σώθηκε ἀπὸ μικρὴ ἰθαγενὴ ποὺ εἶχε τρυφερὴ καρδιά. Τὸν τράβηξε γρήγορα γιὰ τὴν παραλία καὶ βάζοντας ἀδιάκοπα τὸν ἑαυτοῦ τῆς ἀνάμεσα στὸν μικρὸ καμαρώτο καὶ στοὺς ἰθα-

ΤΟ ΜΑΓΙΚΟ ΦΥΛΑΧΤΟ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ Ε. NESBIT

[Συνέχεια από το προηγούμενο]

— Είναι φυλαχτά, γιά τὸ κακὸ μάτι, ἐξήγησε ὁ δὴγός τους.

Τὸ παλάτι δμως τοὺς ἀποζημίωσε γιά ὅλα ὅσα εἶχαν δεῖ πρὶν. Ἦταν πολυτελέστατο, χωρὶς νὰ φτάνει τὴ μεγαλοπρέπεια τοῦ παλατιοῦ τῆς Βασίλισσας τῆς Βαβυλώνας. Πέρασαν ἀπὸ μιὰ πελώρια πύλη. Οἱ πόρτες ἦταν ἀπὸ κέδρο, μὲ μπρούτζινες στρόφιγγες, καὶ γαρινισμένες μὲ μπρούτζινα καρφιά. Ὁ κήπος γεμάτος δένδρα ἀνθισμένα, λίμνες μὲ ψαράκια, καὶ μὲ γαλάζιους λωτούς. Κάτασπροι κύκνοι κολυμπούσανε μέσα στὸ νερό. Πέρασαν ἀπὸ πλακοστρωμένες καὶ μαρμαρίνες αὐλές, ὡς πού φτάσανε στὴν πόρτα μιᾶς πελώριας αἰθουσας.

— Εἴμαστε τυχεροί, εἶπε στὰ παιδιά ὁ ἱερέας, ὁ Φαραὼ βρῖσκεται στὴν αἰθουσα τῶν ἀκροάσεων. Νὰ τοῦ δείξετε ὑποταγή, καὶ θαυμασμό. Νὰ κάνετε ὅ,τι θὰ κάνω κι' ἐγώ, καὶ προπάντων νὰ μὴ μιλήσετε πρὶν σὰς μιλήσει ὁ Φαραὼ.

Ὁ Βασιλεὺς καθόταν σ' ἕναν ψηλὸ θρόνο. Γύρω-γύρω στοὺς τοίχους τῆς αἰθουσας, ἦταν ἕνας μακρὸς πάγκος, κι' ἀπάνω σ', αὐτὸν κάθονταν ἀναπαυτικά σὲ βελούδινα χρυσοκέντητα μαξιλάρια, οἱ αὐλικοὶ καὶ οἱ φίλοι τοῦ Φαραὼ.

Ὁ ἱερέας ἀνέβασε τὰ παιδιά ὡς τὰ πόδια τοῦ θρόνου.

Ἐκεῖ ἔπεσε μπρούμυτα χάμω μὲ τὰ χέρια ἀπλωμένα, καὶ τὸ πρόσωπο ἀκουμπηστὸ στὸ μάρμαρο.

Τὸ ἴδιο κάνανε καὶ τὰ παιδιά.

— Σηκωθῆτε! Σηκωθῆτε! τοὺς εἶπε ὁ Φαραὼ. Καὶ σὺ, Ρέκ-Μαρά, ἱερέα τοῦ Ἀμεν-Ρά, πές μου ποιοὶ εἶναι αὐτοὶ οἱ ξένοι, πού τόλμησες νὰ τοὺς φέρεις μπροστά μας;

— ὦ! Μεγάλε Βασιλιά, Γυιὲ τοῦ Ἥλιου, καὶ Ἀφέντη τοῦ Βαριᾶ καὶ τοῦ Νότου. Ἐσὺ πού γνωρίζεις τίς σκέψεις τῶν θεῶν καὶ τῶν θνητῶν, θὰ μάντεψες πῶς τὰ παιδιά αὐτὰ ἔρχονται ἀπὸ μακρυνὴ χώρα γιά νὰ φέρουνε δῶρα, σ' ἕνα πού ἔχεις τὴ σοφία τῶν θεῶν στὴν καρδιά σου καὶ τὰ ρήματά

τους στὰ χεῖλιά σου. Ἐέρουν νὰ κάνουν καὶ μαγεῖες ἀνώτερες ἀπὸ τίς δικές μας.

— Νὰ δῶ πρῶτα τὰ δῶρα, εἶπε ὁ Φαραὼ.

Τὰ παιδιά σαστισμένα πού ὅλων ἡ προσοχή εἶχε πέσει πάνω τους, βγάλανε ἀπὸ τίς τσέπες τους τὰ δῶρα πού εἶχανε φέρεῖ μαζὺ τους.

Ὁ Φαραὼ τὰ κοίταξε μὲ μεγάλη προσοχή. Ὑστερα διέταξε;

Σήκωσε τὸ χεῖρ τοῦ κ' ἔδειξε τὸν τοῖχο τῆς φυλακῆς. (Σελ. 219 στ. γ')

— Βάλτε τα στὸ θησαυροφυλάκιό μου. Μικρά δῶρα, μὰ ὅχι χωρὶς ἀξία. Καὶ τώρα δείξτε μου τίς μαγεῖες πού ξέρετε.

— ὦ! Βασιλιά! Τὰ παιδιά αὐτὰ μποροῦν νὰ βγάλουνε φωτιά ἀπὸ τὸ ξύλο, εἶπε ταπεινὰ ὁ ἱερέας.

— Θέλω νὰ δῶ αὐτὸ τὸ θαῦμα, εἶπε ὁ Φαραὼ.

Ὁ Κύριλλος ἀναψε ἕνα σπέρτο.

— Ἐνανάνε το, εἶπε ὁ Φαραὼ μαγεμένος.

— Δὲ μπορεῖ, εἶπε ἡ Ἀνθέα ἑαφνικά, κι' ὅλοι γύρισαν νὰ τὴν κοιτάξουν. Θὰ μπορούσε σίγουρα, μὰ τὸν ἐμποδίζουν οἱ φωνές τῶν ἀνθρώπων πού ζητᾶνε νὰ τοὺς ἀκούσεις καὶ νὰ τοὺς βοηθήσεις, ὦ Φαραὼ!

— Ἕνα κορίτσι μὲ θάρρος! εἶπε ὁ Βασιλεὺς. Δόστε λοιπὸν σ' αὐτοὺς πού φωνάζουν ὅ,τι ζητᾶνε. Δόστε τους τρόφιμα καὶ ρούχα, καὶ αὐξήστε τους καὶ τὸ μεροκάματο. Δόστε τους καὶ λίγες ὥρες ἀνάπαυση τὴν ἡμέρα.

Ἕνας αὐλικὸς ἔτρεξε νὰ ἐκτελέσει τίς διαταγές τοῦ Φαραὼ.

— Θὰ γίνεις τὸ εἰδῶλο τοῦ κόσμου ὅλου, εἶπε περνώντας μπροστά ἀπὸ τὸν Ρέκ-Μαρά, ὁ αὐλικός. Ὁ Νὰς τοῦ Ἀμεν-Ρά θὰ γεμίσει ἀπὸ δῶρα καὶ θυσίες, πρόσθεσε μὲ ζήλεια.

Ὁ Κύριλλος τώρα ἀναψε κι' ἄλλο σπέρτο. Ὑστερα κι' ἄλλο, κι' ἄλλο.

Οἱ αὐλικοὶ τὸν τριγύρισαν μὲ θαυμασμό καὶ ἐκπληξή. Κι' ὅταν ὁ Κύριλλος ἔδγαλε τὸ κερί ἀπὸ τὴν τσέπη του καὶ τὸ ἀναψε μὲ τὸ σπέρτο, τότε ὁ ἐνθουσιασμός τοῦ Φαραὼ δὲν εἶχε ὅρια.

— ὦ! Μεγάλε Βασιλιά, πού σὲ προσκυνοῦν τ' ἀστρά καὶ τὸ φεγγάρι, εἶπε ὁ Ρέκ-Μαρά, εἶμαι συγχωρημένος ἐμπρὸς στὰ μάτια σου, ἐγὼ ὁ ταπεινὸς καὶ περὶφρονημένος;

— Ναι, σὲ συγχωρῶ γιά πάντα, πηγαινέ στὸ Νὰς σου, εἶπε ὁ Φαραὼ.

Ὁ Ρέκ-Μαρά ξανάπεσε στὰ πόδια τοῦ Φαραὼ, κι' ὕστερα φιλώντας τὴν ἀκρὴ τῆς βασιλικῆς του χλαμύδας, βγῆκε ἡρεμὸς καὶ ἱκανοποιημένος ἀπὸ τὴν αἰθουσα.

— Τί σαλεύει ἐκεῖ μέσα; ρώτησε μὲ περιέργεια ὁ Φαραὼ, κι' ἔδειξε τὸ καλαθάκι τοῦ Ψάμμεντ. Δείξτε τό μου!

Δὲν μπορούσαν νὰ κάνουν ἄλλοιῶς παρὰ νὰ δείξουνε τὸν Ψάμμεντ.

— Πάρτε τον, εἶπε ὁ Φαραὼ στοὺς αὐλικούς του, εἶναι μιὰ πολὺ παράξενη μαϊμού. Θὰ κάνει πολὺ φιγούρα μέσα στὴ συλλογή μου τῶν ἀγριῶν ζώων.

Ἐκεῖνοι ἄρπαξαν τὸν Ψάμμεντ μὲ τὸ καλαθάκι.

— ὦ! σὰς παρακαλῶ, προσέξτε τον, τοὺς εἶπε ἡ Ἀνθέα. Προπάντων μὴν τὸν βρέξετε! Μὴν τὸν βγάλετε ἀπὸ τὸ καλαθάκι του.

— Εἶναι ἕνα ζῶν χωρὶς ἀξία, τοὺς εἶπε ὁ Νόμπερτ ἐλπίζοντας πῶς θὰ τοὺς πείσει νὰ τὸν ἀφήσουνε.

— Δὲν ἔχετε δικαίωμα νὰ μᾶς τὸν πάρετε, εἶπε ἡ Τζέννη ἀσυλλό-

γιστα. Εἶναι ντροπή, νὰ κάνετε μιὰ τέτοια πράξη, σωστή κλεψιά...

Ἐγινε μιὰ φοβερὴ σιωπή. Ὑστερα μίλησε ὁ Φαραὼ.

— Πάρτε τὴ μαϊμού ἀπὸ αὐτοὺς τοὺς ξένους, εἶπε, καὶ φυλακίστε τους. Τὸ βράδυ, μετὰ τὸ δείπνο, θὰ τοὺς βάλω νὰ κάνουν κι' ἄλλες μαγεῖες, Φυλάξτε τους καλὰ, μὰ μὴν τοὺς βασανίσετε ἀκόμα.

— Ἀχ! ἀκούσατε τί εἶπε; φηθύρισε ἡ Τζέννη φοβισμένη στοὺς ἄλλους, ἐνῶ τοὺς ἔδγαζαν ἀπὸ τὴν αἰθουσα.

— Σῶπα! κουτή! τῆς εἶπε ὁ Κύριλλος. Ὅλα θὰ πᾶνε καλὰ.

— Νόμιζα πῶς θὰ περνούσαμε ὥραϊα, καὶ τώρα βλέπω πῶς θὰ εἶναι χειρότερα ἀπὸ παντοῦ, ξανάπε ἡ Τζέννη μὲ παράπονο...

Τὴν κλειδῶσανε σ' ἕνα ὠραῖο δωμάτιο, πού δὲν ἐμοιάζε καθόλου μὲ φυλακή.

Ἡ Τζέννη ἀναστένανε μὲ ἀνακούφιση.

— Δὲν πᾶμε σπῆτι μας; εἶπε στοὺς ἄλλους.

— Χωρὶς τὸν Ψάμμεντ; Ποτέ! εἶπε ἡ Ἀνθέα μὲ ὕψος σοβαρό.

— Σταθῆτε μιὰ στιγμὴ, ἔχω μιὰ ὥραϊα ἰδέα, εἶπε ὁ Κύριλλος.

Σκέφθηκε λίγο, ὕστερα ἄρχισε νὰ σφυρίζει ἐνοχλητικά.

Ὁ φρουρὸς ἀνοῖξε τὴν πόρτα.

— Σῶπασε, τοῦ εἶπε αὐστηρά, γιὰ τὴν ἀλ-λοιῶς...

— Ἀκουσε δῶ, τὸν διέκοψε ὁ Κύριλλος.

Δὲν βαρέθηκες νὰ κάθῃσαι ἔξω ἀπὸ τὴν πόρτα; Δὲν θέλεις νὰ δεῖς λίγες μαγεῖες; Δὲν εἴμαστε φαντασμένοι καὶ εὐχαρίστως θὰ κάνουμε μερικὲς γιὰ νὰ τίς δεῖς. Ἐλα μέσα καὶ κλείσε τὴν πόρτα.

— Ἀφοῦ τὸ θέλετε, ἔρχομαι, εἶπε ἐκεῖνος.

— Τότε ἀκουσε. Πηγαινέ νὰ μᾶς φέρεις τὴ μαϊμού πού μᾶς πήρατε πρὶν ἀπὸ λίγο καὶ θὰ δεῖς πού θὰ σοὺ κάνουμε θαύματα!

— Πῶς θὰ ξέρω πῶς δὲ θὰ μὲ γελάσετε; τοὺς εἶπε δύσπιστα ὁ φρουρὸς. Μπορεῖ νὰ θέλετε νὰ σὰς τὴ φέρω γιά νὰ τὴν βγάλετε νὰ μὲ δαγκώσῃ. Καὶ πού ξέρω ἂν δὲν θὰ ναι τὰ δόντια τῆς δηλητηριασμένα.

— Καλὰ, τότε κοίτα δῶ, τοῦ εἶπε ὁ Ρόμπερτ. Βλέπεις πῶς δὲν κρατᾶμε τίποτα στὰ χέρια μας. Κλείσε τὴν πόρτα κι' ἀνοῖξέ τὴν σὲ πέντε λεπτά. Θὰ δεῖς πῶς θὰ σοὺ δώσουνε μιὰ μαγικὴ γλάστρα μὲ λουλούδια.

— Ἀν τὸ κάνετε αὐτό, θὰ πεῖ πῶς μπορεῖτε νὰ κάνετε καὶ πολλὰ ἄλλα, εἶπε ὁ φρουρὸς καὶ βγῆκε ἔξω κλειδώνοντας τὴν πόρτα.

Τότε πραγματικὰ τὰ παιδιά σή-

πιδ ἀπλὴ εἶναι ἡ συναλλαγὴ μὲ λεφτά, παρὰ μὲ διάφορα εἶδη ὅπως κάνανε τότε στὴν Αἴγυπτο, ἀργότερα ὁ φρουρὸς ἔδωσε τὰ σελίνια σὲ ἕναν ἀξιωματικό, ἐκεῖνος σ' ἕναν ἀνώτερο, ὥσπου τὰ λεφτὰ φτάσανε στὰ χέρια τοῦ Φαραὼ.

Ἐκεῖνος τὰ πήρε καὶ ἄρχισε νὰ τὰ κυκλοφορεῖ. Ἦταν τὰ πρῶτα νομίσματα πού φάνηκαν στὴν Αἴγυπτο. Μπορεῖ, ἐσεῖς, νὰ ἔχετε ἀμφιβολίες γι' αὐτό, μὰ ἀφοῦ πιστέψατε

ὅλη τὴν ἄλλη ἱστορία τῶν παιδιῶν, δὲν βλέπω γιὰτί νὰ μὴν πιστέψετε κι' αὐτὸ πού σὰς λέω γιά τὰ σελίνια.

— Τί λέτε νὰ γίνηκε μὲ τὸ ζήτημα τῶν ἐργατῶν; εἶπε ἡ Ἀνθέα στοὺς ἄλλους, ὅταν μείνανε μόνοι κι' ὁ φρουρὸς πήγε νὰ τοὺς φέρεῖ τὸν Ψάμμεντ. Δὲν πιστεύω ὁ Φαραὼ νὰ μετανοιώσει καὶ νὰ μὴν τοὺς βοηθήσει, ἐπειδὴ θύμωσε μαζὺ μας;

— Μπᾶ! Ἀφοῦ πιστεύει τίς μαγεῖες, θὰ μᾶς φοβάται καὶ λίγο, εἶπε ὁ Κύριλλος. Κι' ἔτσι θὰ κρατήσῃ τὸ λόγο του.

— Ἐέρετε, εἶπε ὁ Ρόμπερτ, πῶς ἤρθαμε καὶ φεύγουμε χωρὶς νὰ φροντίσουμε καθόλου γιά τὸ μισὸ φυλαχτό;

— Κρίμα πού δὲν ξέρουμε μιὰ πιὸ δυνατὴ μαγεῖα! Τότε θὰ μπορούσαμε νὰ τὸ βροῦμε ἀμέσως, εἶπε ἡ Τζέννη.

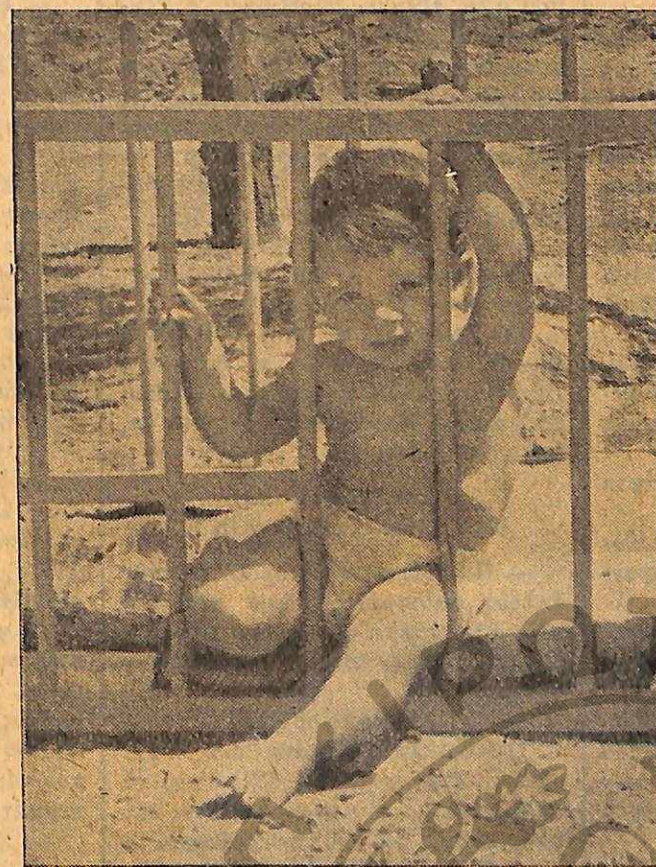
Πέρασε μιὰ ὥρα ἀγωνίας. Ὁ φρουρὸς ἀργόσως νὰ γυρίσει.

Τὰ παιδιά προσπα-

θοῦσαν νὰ διασκεδάσουν βλέποντας τίς εἰκόνας πού κρέμονταν στοὺς τοίχους. Ἀρπιστές πού παίζαν ἀρπες καὶ χορεύτριες πού χόρευαν σὲ μιὰ γιορτῇ. Ἐξετάζανε μὲ προσοχὴ τὰ ἐπιπλά καὶ τίς καρέκλες πού κάθονταν. Ὅλα ἦταν ξύλινα βαμμένα ἄσπρα μὲ χρωματιστὲς γραμμές. Ὅμως ἡ ὥρα περνούσε. Τὰ παιδιά συλλογίζονταν τὰ λόγια τοῦ Φαραὼ: Μὴν τοὺς βασανίσετε ἀκόμα.

— Ἀν δοῦμε τὰ σκοῦρα, νὰ γυρίσουμε σπῆτι χωρὶς τὸν Ψάμμεντ, εἶπε ὁ Κύριλλος. Νομίζω πῶς μπορεῖ νὰ προσέξει τὸν ἑαυτὸ του καὶ μόνος του. Δὲν ὑπάρχει φόβος νὰ τὸν σκοτώσουν, ἀμὰ δοῦνε πῶς μπο-

ΕΙΚΟΝΕΣ ΠΑΙΔΙΩΝ ΕΚ ΤΟΥ ΦΥΣΙΚΟΥ

Καρφὶ δὲν τοῦ καίγεται γιά τὰ κάγκελα τῆς φυλακῆς του! (Φωτογρ. Διαπλάσεως)

κωσαν τὸ φυλαχτό.

— Οὐρ-Χέκαου-Σέτσεχ!

Βρεθήκανε στὴ Φιτορό-Στρήτ καὶ ξαναγύρισαν περνώντας ἀπὸ τὸ φυλαχτό, μὲ μιὰ γλάστρα γεράνια κόκκινα ἀνθισμένα. Τὴν πήραν ἀπὸ τὸ παράθυρο τῆς σκάλας τους.

— Μπᾶ! θαύμασε ὁ φρουρὸς. Εἴ-σαστε πραγματικοὶ μάγοι.

— Μποροῦμε νὰ κάνουμε καὶ δυσκολότερα πράγματα, εἶπε ἡ Ἀνθέα μὲ ὕψος πειστικό, ἂν ἔχουμε τὴ μαϊμού μας. Πάρε δῶ δυὸ σελίνια καὶ πηγαινέ νὰ μᾶς τὴ φέρεις. Ὁ φρουρὸς κοίταξε τὰ σελίνια.

— Τί εἶναι αὐτά; ρώτησε. Ὁ Ροδέρτος τοῦ ἐξήγησε πόσο

ρεϊ νά μιλάει και νά τούς κάνει και δ,τι του ζητήσουνε.

— Θά του χτίσουμε και... Ναδ! νά τὸ δῆτε, εἶπε ἡ Ἀνθέα.

Τὸ τρίξιμο τῆς πόρτας πού ἀνοίξε τούς φάνηκε γιὰ μιὰ στιγμή πὼς ἦταν ὁ πιὸ χαρούμενος κρότος πού εἶχαν ἀκούσει ποτέ.

— Φαντασθῆτε νὰ μὴν ἔφερε τὸν Ψάμμεντ, εἶπε ἡ Τζέννη.

Μά, αὐτὴ ἡ ἀμφιβολία διασκεδάστηκε ἀπὸ τὸν ἴδιο τὸν Ψάμμεντ. Γιατί ἀκόμα δὲν εἶχε ἀνοίξει ἡ πόρτα καλὰ-καλὰ πού ὁ Ψάμμεντ πῆ-δῆξε χαρούμενα ἀπὸ τὸ καλαθάκι του στὴν ἀγκαλιά τῆς Ἀνθέας.

— Τώρα, ἀρχίζουμε τίς μαγειρίες. Ζήτησε δ,τι θέλεις, εἶπε ὁ Κύριλλος στὸ φρουρό.

— Κάντε δ,τι σὰς ἀρέσει, εἶπε ὁ κείνος. Ἀπὸ μὴν μπορεῖτε νὰ φτιάχνετε μιὰ μαγική γλάστρα μὲ περίεργα λουλούδια, τότε θὰ μπορεῖτε κι' ἄλλα πιὸ σπουδαῖα. Ἐγώ, γιὰ νὰ σὰς πῶ τὴν ἀλήθεια, θάθελα νὰ εἶχα λίγα διαμάντια καὶ χρυσάφια ἀπὸ τὸ θησαυροφυλάκιο τοῦ Φαραῶ.

Μόλις εἶπε τὴ λέξη θάθελα, τὰ παιδιὰ ἦταν σίγουρα πὼς ὁ Ψάμμεντ θὰ ἐκπλήρωνε τὴν ἐπιθυμία τοῦ φρουροῦ.

Τὸ πάτωμα γέμισε ἀπὸ χρυσάφια καὶ πολύτιμα πετράδια.

— Τίποτα ἄλλο; ρώτησε ὁ Κύριλλος. Θέλεις νὰ γίνουμε... ἀφαντοί;

— Ναί! ἂν θέλετε, εἶπε ὁ φρουρός. Μὰ νὰ μὴν βγῆτε ἀπὸ τὸ δωμάτιο.

Κλείδωσε τὴν πόρτα κι' ἀκούμπησε ἀπάνω της τὴν πλατεῖά του πλάτη.

Ἡ Τζέννη σήκωσε τὸ φυλαχτὸ καὶ εἶπε τὴ μαγικὴ λέξη.

— Οὐρ-Χέκαου-Σέτσεχ!

Ὁ φρουρός, ἀκούγοντας τὴ λέξη καὶ βλέποντας τὸ φυλαχτὸ πού κρατοῦσε ἡ Τζέννη, νὰ μεγαλώνει, νὰ μεγαλώνει καὶ νὰ γίνεται μιὰ μεγάλη ἀψίδα φοβήθηκε τόσο πού ἔπεσε μπρούμυτα στὸ πάτωμα μὲ τὸ κεφάλι του χωμένο μέσα στὰ διαμαντικά, βγάζοντας μιὰ φωνὴ τρόμου.

Τὰ παιδιὰ πέρασαν ἀπὸ τὸ φυλαχτὸ μὲ τὴ συνθησιμένη τους εὐκολία. Ὅμως ἡ Τζέννη στάθηκε στὴ μέση τῆς ἀψίδας καὶ κοίταζε πίσω.

Οἱ ἄλλοι, πού πατούσανε κι' ὅλας στὸ χαλὶ τῆς τραπεζαρίας τους, στὴ Φιτορὺ-Στρήτ, κοίταζαν πίσω καὶ εἶδαν τὴ Τζέννη νὰ στέκεται ἀκόμα στὴ μέση τῆς ἀψίδας.

— Κάποιος θὰ τὴν κρατᾷ ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριά, εἶπε μὲ ἀνησυχία ὁ Κύριλλος. Πρέπει νὰ πάμε πίσω

νὰ δοῦμε τί τρέχει.

— Ἀς τὴν τραβήξουμε δυνατὰ ἀπὸ τὰ χέρια, εἶπαν οἱ ἄλλοι.

Τὴν τραβήξαν, καὶ πραγματικὰ πέρασε καὶ κείνη.

Τότε, δῖπως πάντα, ἡ ἀψίδα μί-κραινε, μίκραινε καὶ τὸ φυλαχτὸ βρέθηκε κρεμασμένο γύρω στὸ λαιμὸ τῆς Τζέννης.

Ὅλοι ἦταν τώρα μαζεμένοι στὴν τραπεζαρία τους.

— Δὲν ἤθελα νὰ μὲ τραβήξετε εἶται γρήγορα, εἶπε θυμωμένη ἡ Τζέννη. Ἦταν πολὺ ἐνδιαφέρον αὐτὸ πού ἐδῆλεπα. Μπήκε στὸ δωμάτιο πού μᾶς εἶχανε κλειδώσει, ὁ Ρέκ-Μαρᾶ, κι' ἀρχισε νὰ μαλλώνει τὸ φρουρὸ καὶ νὰ τοῦ λέει πὼς τώρα θὰ βρῖσκane τὸ μπελά τους καὶ πὼς θάπρεπε νὰ πάρουνε τὰ διαμαντικά καὶ νὰ φύγουνε τὸ γρηγορώτερο.

— Καὶ τί κάνανε; Φύγανε; ρωτήσανε μὲ περιέργεια τὰ παιδιὰ.

— Δὲν ξέρω. Μὲ τραβήξατε καὶ δὲν πρόφτασα νὰ δῶ. Θάθελα νὰ ἔλεπα τί γίνθηκε. Κρίμα!

Δὲν ἦταν κρίμα! Ἡ Τζέννη ἦταν τυχερὴ πού δὲν εἶδε τί πάθανε ὁ Ρέκ-Μαρᾶ καὶ ὁ κακόμοιρος ὁ φρουρός, ἅμα ὁ Φαραῶ εἶδε πὼς τοῦ ξέφυγαν τὰ παιδιὰ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ XII

ΚΑΙ ΛΙΓΟ... ΜΕΛΛΟΝ!

— Παιδιά, εἶπε ὁ Κύριλλος στοὺς ἄλλους, καθισμένοι πάνω στὸ τραπέζι τῆς τραπεζαρίας καὶ κουνώντας τὰ πόδια του. Κατάλαβα ἕνα πρᾶμμα.

— Τί; ρώτησαν οἱ ἄλλοι. Ὁ Κύριλλος ἔφτιαχνε ἕνα καρτάκι μ' ἕνα κομμάτι ξύλο πού τὸ πελεκούσε μὲ τὸ μαχαίράκι του, καὶ τὰ κορίτσια ράβανε κουκλόπανα.

— Τί; τοὺς εἶπε ὁ Κύριλλος. Δὲν βλέπετε λοιπὸν πού εἶναι τὸ λάθος μας; Ψάχνουμε, ψάχνουμε στὸ παρελθόν, καὶ δὲ βρῖσκουμε τίποτα. Πού νὰ πρωτοφάξουμε, μέσα σὲ τόσες χιλιάδες χρόνια; Μποροῦμε νὰ περάσουμε ὅλη τὴ ζωὴ μας, εἶται χωρὶς ἀποτέλεσμα;

Ἐκείνη τὴ στιγμή μπήκε στὴν τραπεζαρία ἡ παραμύνα τους φέρνοντας τὸ δίσκο μὲ τὰ φλυτζάνια τοῦ τσαγιού.

— Πάντα τὴν ὥρα τοῦ τσαγιού μᾶς ἔρχονται οἱ ἐμπνεύσεις! εἶπε ὁ Ρόμπερτ, ὅταν ἡ παραμύνα βγήκε ἀπὸ τὸ δωμάτιο, ἀφοῦ τοὺς ετοίμασε τὸ τραπέζι τοῦ τσαγιού.

— Θὰ μ' ἀφήσετε νὰ μιλήσω, εἶπε ὁ Κύριλλος, ἡ δὲ:

— Λέγε, λέγε, τοῦ εἶπαν ἀνυπόμονα τὰ παιδιὰ.

— Ἀκούστε, εἶπε σοβαρὰ ὁ Κύριλλος. Αὐτὴ τὴ φορὰ νὰ ζητήσουμε νὰ βρεθοῦμε στὸ... Μέλλον, ἀφοῦ θὰ τῶχουμε βρεῖ τὸ Φυλαχτὸ, κι' ὕστερα. Τότε ἴσως θὰ μπρῆσουμε νὰ θυμηθοῦμε πού τὸ βρήκαμε, καὶ γυρίζοντας στὸ Παρελθόν νὰ τὸ βροῦμε στὰ σίγουρα.

— Πολὺ μπερδεμένα μᾶς τὰ λές, τοῦ εἶπαν οἱ ἄλλοι. Γιὰ ξαναπές τα.

Ὁ Κύριλλος τοὺς τὰ ἐξήγησε ἄλλη μιὰ φορὰ.

— Μά, θὰ μπορέσει τὸ Φυλαχτὸ νὰ μᾶς πᾶει στὸ Μέλλον; ρώτησε ἡ Τζέννη.

— Θὰ δοκιμάσουμε, εἶπε ὁ Κύριλλος. Μοῦ φαίνεται πὼς θὰ μπορέσει.

— Τότε, ἂς περιποιηθοῦμε τὸν ἑαυτὸ μας, κι' ἂς φορέσουμε τὰ καλὰ μας, εἶπε ἡ Τζέννη. Γιατί, ἂν τὸ Φυλαχτὸ μπορέσει νὰ μᾶς πᾶει στὸ... Μέλλον, ἐκεῖ οἱ ἀνθρώποι θάχουνε προσδέψει πολὺ καὶ πρέπει νὰ εἴμαστε καὶ μεῖς ἐντάξει καὶ συγχρονισμένοι μὲ τὴν ἐποχὴ.

— Σωστά, εἶπε ἡ Ἀνθέα, καὶ πρῶτα-πρῶτα πάμε νὰ κάνουμε μπάνιο ὅλοι μας.

Ὅταν πλύθηκαν καὶ ντύθηκαν, ἡ Τζέννη σήκωσε ψηλὰ τὸ Φυλαχτὸ.

— Θέλουμε νὰ βρεθοῦμε στὸ Μέλλον, εἶπε δυνατὰ ὁ Κύριλλος.

— Οὐρ-Χέκαου-Τέτσεχ.

Περνώντας αὐτὴ τὴ φορὰ ἀπὸ τὴν ἀψίδα, τὰ τέσσερα παιδιὰ βρέθηκαν στὸ Βρετανικὸ Μουσεῖο.

Τὸ γνώρισαν ἀμέσως. Ἐκεῖ μπροστά τους, μέσα σὲ μιὰ γυάλινη βιτρίνα, εἶδαν τὸ Φυλαχτὸ πού εἶχαν ὡς τώρα στὰ χέρια τους, κολλημένο μὲ τὸ ἄλλο του μισό, εἶται πού νόμιζες πὼς ποτὲ δὲν ἦταν δυὸ κομμάτια.

— Νίκη! Νίκη! φώναξε ὁ Ρόμπερτ. Νά το!

— Ναί! εἶπε ὁ Κύριλλος. Τὸ βρήκαμε. Μὰ δὲν μποροῦμε νὰ τὸ πάρουμε ἀπὸ δῶ.

— Ὅχι! εἶπε ὁ Ρόμπερτ, καὶ θυμήθηκε πόσο ἀδύνατο ἦταν γιὰ τὴ βασίλισσα τῆς Βαβυλώνας νὰ πάρει αὐτὰ πού ἤθελε ἀπὸ τίς βιτρίνες τοῦ Μουσείου — τότε πού εἶχε ἔρθει στὸ Λονδίνο — (ἂν εἶχε ἔρθει δηλαδή, γιατί αὐτό, ὁμολογῶ, πὼς δὲν τὸ πιστεύω οὔτε ἐγώ!) Δὲ μποροῦμε νὰ τὸ πάρουμε ἀπὸ δῶ, ἀλλὰ τοῦλάχιστο νὰ μποροῦσαμε νὰ θυμηθοῦμε πού τὸ πρωτοβρήκαμε.

— Ἐγώ, εἶναι ἀδύνατο νὰ θυμηθῶ, εἶπε ὁ Κύριλλος. Ἐσὺ μπορεῖς.

— Οὔτε ἐγώ, εἶπε ἐκεῖνος.

Ὅστε κανένας ἀπ' τοὺς ἄλλους μπόρεσε νὰ θυμηθεῖ.

(Ἀκολουθεῖ)

ΒΕΤΑ ΠΕΖΟΠΟΥΛΟΥ

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΧΑΡΑΜΑ

Χαράζει ἡ αὐγὴ σὲ ξάστερον αἰθέρα
Καὶ τὸ στεγνὸ ἀστὲρ ἀπαλοσβύνει.
Ζωὴ καὶ χρῶμα σ' ὅλα πέρα ὡς πέρα
Τὸ ροδοδάχτυλό της χέρι δίνει.

Γεμίζουν χίλιες ἀρμονίες στὸν ἀέρα
Χίλια θαρρεῖς ἀρώματα ἀναδίνει.
Φωνὴ πουλιοῦ πού χαιρετᾷ τὴ μέρα
Τὴν πρωτίνη του κόβει τὴ γαλήνη.

Μουρμουρητὸ ἀβέβαιο ἡκολογᾷ
Σ' ἔκείνον πούχει τὴ ζωὴ χαρίσει
προσευχὴ τ' αὐτὴ λέει πὼς γροικᾷ.

Τριγύρω ἡ Φύση ἔχει ξυπνήσει
Στὸ χρυσὸ φῶς πού ὁ ἥλιος τῆς σκορπάει
ἄλλης μιᾶς μέρας ζωὴ θὰ ξαναρχίσει.

Ἑλληνικὴ Ραχοῦλα [Β']

ΟΟ

Η ΣΗΜΑΙΑ ΜΑΣ

ΣΤΗΝ ΑΚΡΟΠΟΛΗ

Πάνω στὸν βράχο τῆς Ἀκρόπολης
καὶ στὸ πιὸ ψηλὸ μέρος του, ὑψώνεται
ἡ γαλανόλευκη σημαία μας. Ἐκεῖ τὴν
πρωτοεστῆσαν οἱ πρόγονοί μας καὶ ἐκεῖ
θὰ μείνει γιὰ πάντα, ὅσο ἡ Ἑλλάδα ζεῖ.

Μὲ τὴ σημαία μας μπροστὰ πάν-
τοτε, ὁ στρατός μας ἀντιμετώπισε τοὺς
ἀπειράριθμους ἐχθρούς πού θέλησαν νὰ
καταχτήσουν τὴ χώρα μας. Οἱ στρατιώ-
τες τὴν ἔβλεπαν σὰ μιὰ αἰθέριαν πνοὴ
πού περνοῦσε ἀπὸ πάνω τους καὶ τοὺς
ἐδινε θάρρος.

Ἡ Ἑλληνικὴ σημαία εἶναι μπαρου-
τοκαπνισμένη καὶ βαμμένη μὲ τὸ αἷμα
πολλῶν παιδιῶν τῆς πατρίδας μας. Μ'
αὐτὴν σκεπάστηκαν τὰ παλληκάρια πού
ἔπεσαν πολέμωντας γιὰ τὴν ἐλευθερία.
Κάθε πτυχὴ της εἶναι στολισμένη μὲ
δόξα ἀθάνατη. Καὶ ὅταν τὸ ἑλαφρὸ ἀε-
ράκι ξεγυλιτρᾷ ἀνάμεσα ἀπὸ τίς πυ-
χὲς της, τὴν κάνει νὰ μοιάζει ἀπὸ μα-
κριὰ σὰν κῆμα μὲ χιονόλευκο ἀφρό.

Τὸ χρῶμα της τὸ γαλανόλευκο, πού
τὸ ἔχει πάρει ἀπὸ τὸν κατακάθαρο οὐ-
ρανό, κάνει τὸν καθένα πού περνᾷ
ἀπὸ κάτω ἀπὸ τὸν ἱερὸ βράχο νὰ συγ-
κινεῖται καὶ νὰ τὴν καμαρώνει, ἐνῶ μιὰ
εὐχὴ βγαίνει βαθιά ἀπὸ τὰ στήθια του:
«Σημαία μας γαλανή, νάσαι πάντα δο-
ξασμένη καὶ ὁ ὀλόλευκος σταυρός σου
νάσαι ὁ φῶρος πού θὰ φωτίζει τίς ἐλ-
πίδες μας!»

Δοξασμένη Ἑλλάς [Γ']

ΟΟ

Η ΜΠΟΡΑ

Μαθρα σύννεφα εἶχαν σκεπάσει τὸν
οὐρανό, ἂν κι' ἦταν ἀκόμη Ἀύγουστος.

— Πρώιμο χινόπωρο θάχουμε φέ-
τος, εἶπε ἡ γιαγιά καὶ δὲν πρόφτασε
καλὰ νὰ τελειώσει, ἀρχίζει ψηλά.
Μπήκαμε μέσα, χωρὶς οὔτε κἂν νὰ φαν-
τασθοῦμε τί θὰ ἐπακολουθοῦσε. Σὲ

λίγο ὁ ἀέρας δυναμώνει καὶ σφυρίζει
μανιασμένος, ἡ βροχὴ σὲ χοντρές στα-
γόνες χτυπᾷ δυνατὰ τὰ τζάμια καὶ σὲ
συχνὰ διαστήματα, σὰν πύρινα φῖδια,
σχιζοῦνε ἀστραπὲς τὸν οὐρανό. Σηκώθη-
καν σκεπές, βούλιαξαν καράβια, καλύ-
βες γκαρμίστηκαν. Κι' ἐνῶ ὁ ἴδιος καὶ
ρός συνεχίζονταν, ἔπεσα στὸ κρεβάτι μου
κι' ἀρχισα τὸ ταξίδι τῶν ὀνείρων.

Ὅταν γύρισα τὸ πρωτὶ, σηκώθηκα
καὶ κοίταξα ἔξω. Ὁ οὐρανὸς ἦταν κατα-
γάλανος, ὁ ἥλιος ἔλαμπε, ἡ θάλασσα
ἦταν σὰ γυαλί, τὰ νερά εἶχαν κιόλας
στραγγίξει καὶ μόνο οἱ γκαρμίσμενες
ψαροκαλύβες θύμιζαν τὴ χθεσινὴ μπόρα.

Ὀδυσσεύς [Β]

ΟΟ

ΕΝΩ Ο ΗΛΙΟΣ ΑΝΑΤΕΛΛΕΙ

Ἡ αὐγὴ χαράζει. Ὁ ἥλιος βγαίνει
πίσω ἀπ' τὰ ψηλὰ βουνὰ καὶ ποικινι-
ζει μὲ τὰ πρωῒνα συννεφάκια πού θὰ
διαλυθοῦν σὲ λίγο κάτω ἀπ' τίς θερ-
μές του ἀκτίνες. Μιὰ γέριξη λευκά με
τὸ φτερωτὸ της φορτίο εἶναι χαρούμε-
νη γιατί πάλι θὰ ἀντικρύσει τὸ φῶς
τοῦ ἡλίου καὶ θὰ στεγνώσει τὰ φύλλα
τῆς ἀπ' τὴ νυχτερινὴ δροσιά. Τὰ που-
λάκια κυνηγοῦνται ἀπὸ τὸ ἕνα κλαδί
τῆς στ' ἄλλο κι' εὐτυχισμένα ὑποδέ-
χονται τὴν καινούργια μέρα.

Ἡ γέριξη λευκὰ χαμογελάει εὐτυ-
χισμένα. Ἐκεῖ ἔσταθεῖ πιά ἀπὸ τίς
θαλπωρὲς ἀκτίνες τοῦ ἡλίου. Καὶ ἡ
συντροφία τῶν μικρῶν ἀθῶων πουλιῶν
τὴν κάνει νὰ ξεχνᾷ ὅλες τίς κακίες
τῶν ἀνθρώπων.

Τῶμ Ἐδισων [Γ]

ΟΟ

Η ΠΑΤΡΙΔΑ

Ἡ Πατρίδα, φίλοι μου, δὲν εἶναι
μόνο ἡ πεδιάδα ἢ ὁ λόφος, τὰ ψηλὰ
τόξα τῶν καμπαναριῶν μας, οἱ κατα-
πράσινες κορυφὲς τῶν δένδρων ἢ τὰ μο-
νότονα τραγούδια τῶν προγόνων μας.
Ἡ Πατρίδα εἶν' αὐτὴ πού μιᾶ τὴ
γλώσσα μας, αὐτὴ πού κάνει νὰ σκιρ-
τοῦν οἱ καρδιές μας, εἶναι τὸ σύνολο
μιᾶς θαυμαστῆς χώρας, ἡ Δόξα ἡ ἀθά-
νατη τῶν πατέρων μας, τὸ μέγεθος τῆς
Ἑλευθερίας μας!

Ἡ Πατρίδα εἶναι τὸ γαλανὸ χρῶμα
τ' οὐρανοῦ μας, ὁ λαμπρὸς ἥλιος πού
μᾶς φωτίζει, τὰ ποτάμια πού κυλοῦν,
τὰ δάση πού μᾶς σκεπάζουν, ἡ εὐφορη-
γὴ πού ἀπλώνεται κάτω ἀπ' τὰ πόδια
μας.

Ἡ Πατρίδα, εἶν' ὁ δεσμός ἀνάμεσα
στοὺς συμπολίτες μας, μεγάλους, μι-
κρούς, πλούσιους ἢ φτωχοὺς!
Ἡ Πατρίδα εἶναι τὸ ἔθνος πού ἔχει
ἀνάγκη ἀπ' ὅλη τὴν ἀφοσίωσή μας, πού
ὀφείλουμε νὰ τιμᾶμε, νὰ ἀνηλεόμαστε καὶ
νὰ ὑπερασπιζοῦμε μ' ὅλες τίς ἱκανότη-
τες τῶν γνώσεών μας, μ' ὅλες τίς σω-

ματικές δυνάμεις μας, τέλος μ' ὅλη τὴν
ἐνεργητικότητα καὶ τὴν ἀγάπη μιᾶς ἀ-
δολῆς καρδιάς.

(Δισσκευὴ) Ἀτίθασσος [Γ']

ΑΣΠΡΟ ΣΠΙΤΑΚΙ ΜΟΥ ΜΙΚΡΟ

Ἀπόψε πέρασα ξανὰ
ἀπὸ κείνο τὸ δρομάκι
πού πάει σ' ἕνα μικρὸ
κι' ἀπόμερο σπιτάκι.

Χορταρισμένο καὶ στενὸ
Κανεῖς δὲν τὸ διαβαίνει.
Τὰ βράδια κάποτε περνῶ
Μὲ τὴν καρδιά θλιμμένη.

Καὶ τὸ σπιτάκι τὸ μικρὸ
Μὲς στίς ἐλιές χωμένο
Δὲν ξέρω γιατί σὰν τὸ κοιτῶ
Μοῦ φαίνεται θλιμμένο.

Ἄσπρο σπιτάκι μου μικρὸ,
Νὰ ξερες πόσο σ' ἀγαπῶ!
Πὼς θάθελα νὰ σὲ κοιτῶ
Μὲς στὰ λουλούδια χαρῶπό!

Καὶ τὴν χαρὰ ν' ἀντιλαλεῖ
Πέρα στὸν κάμπο, πέρα...
Μ' ἄραγε νάσαι μακρινὴ
Πολύ, ἐκείνη ἡ μέρα;

Νίκη [Γ]

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

— Κώστα, πού γεννήθηκες;

— Στὸ σπίτι μας, κύριε!

Χιονάτη

ΛΥΣΕΙΣ ΜΙΚΡΩΝ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΩΝ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΩΝ

Λύσεις τοῦ φύλλον 20-22

2. Ἡ ἡλικία.
Ὁ πατέρας εἶναι 45 χρονῶν καὶ ὁ
γιὸς 15. Ὅταν ὁ γιὸς θὰ εἶναι 30
χρονῶν, ὁ πατέρας θὰ εἶναι 60.

3. Συγγένεια.
Ὁ Γιάννης εἶναι γιὸς τῆς Ἐλένης.

4. Τὸ ἐκκενρῆς.

Θὰ χτυπήσει 156 φορές.

5. Πέντε Διγίγματα.

1. Τὸ πουκάμισο. — 2. Τὸ γράμμα
Α. — 3. Ἡ σκιά. — 4. Ἡ ἡμέρα καὶ
ἡ νύχτα. — 5. Ἡ ζωὴ.

Λύσεις τοῦ φύλλον 23-26

1. Σταυρόλεξο.
Ὁρίζοντιος: 1. Ἐπιχθόνιος. — 2. Πᾶς
ἄδης. — 3. Ἴς-Ἑλλάς. — 4. Μά-Ἀμα. —
5. Ἀμάν. — 6. Νῆσος-ΣΝ. — 7. Ἰμῶς.
Ἐα. — 8. Δέρας-Αἰ. — 9. Ἡρώ-Ρᾶς. —
10. Σανδάλια.

Καθῆτος: 1. Ἐπιμενίδης. — 2. Ράσα.
Ἡμέρα. — 3. Ἴς-Σάρων. — 4. Ὅσα. — 5.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ, ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Ευγεκρίμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς ἐλεύθερον ἀνάγνωσμα δι' ὅλα ἐν γένει τὰ Σχολεῖα (1932)
Τιμηθὲν διὰ τοῦ Ἀργυροῦ Μεταλλίου τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν (1935).

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτήσια δοχ. 35000, Ἐξάμηνη
δοχ. 20000, Τριμηνία 12000.
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἀγγλίας, Αἰγύπτου Λίρες 2:10
Ἀμερικής καὶ ἄλλων κρατῶν Δολλάρια 10.
Ἐξάμηνη ἀναλόγως. Τιμὴ φύλλου δοχ. 1000.
ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΚΙ ΕΜΒΑΣΜΑΤΑ
Ἀποσώπας: Πρὸς τὸ περιοδικὸν «Η ΔΙΑ-
ΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ», ὁδὸς Ἀριστείδου 10
Ἀθήνας.—Τηλ. 20977

ΙΔΡΥΤΗΣ ΤΟ 1879
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ († 1941)
ΙΔΙΟΚΤΗΣΙΑ { ΜΑΡΙΑΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ
ΕΥΘΑΛΙΑΣ ΧΡ. ΝΑΤΣΙΟΥ
ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗΣ Π. ΜΟΥΣΑΡΑΚΗ }
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ
Ἀρχίζει τὴν 1ην Ἰανουαρίου, ἀλλ' αἱ
συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰουδὴ-
ποτε μηνός.
ΓΡΑΦΕΙΑ
ὁδὸς Ἀριστείδου 10
Ἀ θ ῆ ν α ι

Θά-Σπῆ.— 6. Ὁδὸς.— 7. Νήλ-Αἰ.— 8.
Ἰολάμ.— Ἀρσ.— 9. Ἀμάσεια.— 10. Σω-
σάννα-Σύ.

2. Τὰ δαχτυλίδια.
Ἡ πρώτη πήρε τὸ 1ο, 6ο, 7ο καὶ
12ο δαχτυλίδι, ἡ δευτέρα τὸ 2ο, τὸ 5ο,
τὸ 8ο καὶ 11ο, ἡ τρίτη τὸ 3ο, 4ο, 9ο
καὶ 10ο. Ἐτοίμη ἡ καθέμία 4 δα-
χτυλίδια μὲ 26 διαμάντια.

3. Ἐρώτηση.
Τὸ ὄνομά μας.
Λύσεις τοῦ φύλλου 28—29

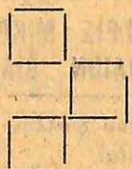
1. Μαγική Εἰκόνα.
Τὴν εἰκόνα τοῦ γιου τὴ βλέπουμε
ἂν γυρίσουμε ἀνάποδα τὴν εἰκόνα τοῦ
πατέρα.

2. Ἔργα καὶ συγγραφεῖς.
1. Ντοστογιέφσκι.— 2. Εὐριπίδης.—
3. Τολστόι.— 4. Σαίξπηρ.— 5. Γκαίτε.

3. Ἡ κάμψια.
Χρειαζέται 9 μέρες γιὰτι κάθε μέ-
ρα προχωρεῖ ἓνα μέτρο ἐκτός ἀπὸ τὴν
τελευταία, πού θ' ἀνεβεῖ 4 μέτρα.

4. Ἀσκήση.
1. Κορυθαλλός.— 2. Κορτές.— 3.
Κορνήλιος.— 4. Κορέα.— 5. Κορσική.

5. Πρόβλημα.
Τὰ τρία τετράγωνα πού θὰ μείνουν
ἀφοῦ ἀφαιρέσουμε τρεῖς παύλες εἶναι
αὐτά:

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Ἀθῆναι, ὁδὸς Ἀριστείδου 10
τὴν 2αν Δεκεμβρίου 1947

ΛΟΙΠΟΝ, πῶς σὰς φάνηκαν τὰ Νέα
μου τοῦ 1948; Πιστεύω νὰ τὰ βρῆκατε
ἀρκετὰ ἱκανοποιητικὰ καὶ γι' αὐτὸ πε-
ρισμένω κι' ἐγὼ μ' ἀνυπομονοῖα τὰ
πρῶτα σὰς γράμματα μὲ τις ἐντυπώσεις
σὰς πού ἀσφαλῶς θὰ εἶναι ἐνθουσια-
στικές.

Φέτος, ὅπως ξέρετε, γίνονται μεγάλες
ἐορτὲς γιὰ τὸ Θεοβανέες πού κλείσανε
τετρακόσια χρόνια ἀπὸ τὴ γέννησή του.
Μὲ τὴν εὐκαιρία αὕτη, ἀναδημοσιεύω στὸ
σημερινὸ μου φυλλάδιο μιὰ ὥρα Ἀ-
θηναϊκὴ Ἐπιστολὴ τοῦ ἀγαπητοῦ σὰς
Φαίδωνα γιὰ τὸ Ἄδν Κιχώτη, τὸ ἔργο
πού ἔκαμε ἀθάνατο τὸ συγγραφέα του.

Ὁ τόμος μου τοῦ 1947 θὰ εἶναι
κάτι τὸ ἐξαιρετικὸ, καὶ ἀσφαλῶς τὸ
καλύτερο δῶρο γιὰ τὰ Χριστούγεννα
καὶ τὴν Πρωτοχρονιά. Ἐχετὲ το λοι-
πὸν ἀπὸ τώρα ὅπ' ὄψει σὰς. Ὁ τόμος
μου τοῦ 1947, πρῶτος τῆς τετάρτης πε-
ριόδου, θὰ βρῆσκατε σὲ λίγες μέρες,
ἔτοιμος καὶ χρυσοδεμένος στὰ γράφειά
μου, ὁδὸς Ἀριστείδου 10, γεμάτος πο-
λυχρωμίες κι' ἐκλεκτὲς εἰκόνες καὶ μὲ
μιὰ ἐξαιρετικὴ κουβερτούρα πολυχρω-
μὴ κι' αὕτη, σχεδιασμένη ἀπὸ τὸν τα-
κτικὸ συνεργάτη μου κ. Ε. Σπυριδωνοῦ.
Ὁ τόμος μου αὐτὸς θὰ τιμᾶται ἄδε-
τος δοχ. 40.000 καὶ χρυσοδέτος δοχ.
50.000. Στὴν παραγγελία σὰς πρέπει
νὰ ὑπολογίσετε καὶ τὰ ταχυδρομικά, δοχ.
2000 γιὰ κάθε τόμο.

Ἀπὸ τὸ σημερινὸ φυλλάδιο ἀρχίζω
νὰ δημοσιεύω εἰκόνες παιδιῶν ἐκ τοῦ
φυσικοῦ πρωτότυπου, πού μοῦ τις προ-
μηθεύει ἡ ἰδιαιτέρη φωτογραφικὴ ὑ-
πηρεσία πού ἀπέκτησα τελευταία, ὅπως
σὰς ἔγραφα καὶ στὰ Νέα τοῦ 1948. Ἀπὸ
τῆς σημερινῆς φωτογραφίας θ' ἀντιλη-
φθεῖτε πιστεῦω πόση προσπάθεια κα-
ταβάλλεται ἀπὸ τὸν εἰδικὸν συνεργάτη
μου στὸ διὰλεγμα καὶ στὴν ἐκτέλεση
τῶν θεμάτων πού θὰ σὰς παρουσιάσει.
Ὁ χαριτωμένος μικρούλης πού πο-
τίζαρε τόσο ἀνετα πρὶν ἀπὸ τὰ κάγκελα
τῆς... φυλακῆς του, εἶναι ἓνα ὑποψή-
φιο Διαπλάσσοπουλο κι' αὐτός. Παιδάκι
μιάς μου φίλης, τῆς κ. Εἰρήνης Πα-
παδημητρίου, ἀνήκει σὲ διαπλαστικὴ
οἰκογένεια γιὰτι καὶ ἡ γιαιγιά του—
φантаσθεῖτε! — εἰτανε κι' αὕτη δια-
πλασοπούλα ὅπως κι' ὅλα τῆς τὰ παι-
διά, κι' ἡ εὐτυχισμένη μανούλα τοῦ
σημερινοῦ χαριτωμένου μας μικρούλη,
πού μόλις μεγαλώσει θὰ συνεχίσει τὴν
οἰκογενειακὴ παράδοση.

Σ' ἓνα ἀπὸ τὰ προσεχῆ φυλλάδια
θὰ δημοσιεύω τὴν προκήρυξη τοῦ
Διαγ. Ξεσπαθώματος γιὰ τὴν ἔγγραφὴ
νέων συνδρομητῶν κατὰ τὸ διάστημα
τοῦ 1948. Περιττὸ νὰ σὰς τονίσω πῶς
εἶναι ἀνάγκη νὰ ξεσπαθώσετε ἐφέτος
γενναῖα, γιὰτι καθὼς ξέρετε, ὅσο πε-
ρισσότεροι νέοι συνδρομηταὶ ἔγγρα-
φοῦν τόσο πὺ εὐκόλα καὶ πὺ ἀνετα
θὰ βγαίνει στὴν ὥρα τῆς πάντα, ἡ ἀγα-
πημένη σὰς Διάπλασις. Ἀπὸ σὰς δη-
λαδὴ ἐξαρτᾶται — κι' εἶναι κι' αὐτὸ
ἓνα χρέος σὰς πρὸς τὸ περιοδικὸ πού
ἐτερψε καὶ διαπαιδαγώγησε γενεὲς
ὁλόκληρες — νὰ διαδοθεῖ ἡ Διάπλασις
ὅπως τῆς ἀξίζει.

Σὰς ὑπενθυμίζω πῶς τὰ ψευδώνυ-
μα τοῦ 1947 παύουν νὰ ἰσχύουν στίς
15 Δεκεμβρίου, εἴτε στὴν ἀρχὴ τοῦ
χρόνου ἔχουν ἐγκριθεῖ, εἴτε στὸ τέλος
του. Συνεπῶς ἐκτός ἀπὸ τὴ συνδρομὴ
σὰς, πρέπει ὅσοι θέλετε ν' ἀνανεώσετε

τὸ ψευδώνυμό σας γιὰ τὸ 1948 ἢ νὰ
πάρτετε νέο, νὰ μοῦ στείλετε καὶ τὸ δι-
καιώμα ἐγκρίσεως ψευδωνύμου, πού
εἶναι πάντα δύο χιλιάδες δραχμές. Ὁ
ποῖο ψευδώνυμο δὲν θὰ ἔχει ἀνανεω-
θεῖ ὡς τὸ τέλος Ἰανουαρίου, θὰ τὸ
θεωρήσω ἐλεύθερο καὶ θὰ τὸ δώσω
στὸν πρῶτο πού ἤθελε τυχερὸν τὸ ζη-
τήση.

Ἡ «Ἐργατικὴ Ἑστία» τὸ λαμπρὸ
αὐτὸ περιοδικὸ πού ἐκδίδεται ἀπὸ και-
ρὸ καὶ φιλοδοξεῖ νὰ γίνῃ ὁ ἐκλεκτός
ὁδηγὸς καὶ φίλος τῶν ἑλλήνων ἐργατῶν,
ἀρχισε νὰ σχηματίζει καὶ μιὰ «Βιβλιο-
θήκη». Ὡς τώρα βγῆκαν δύο τόμοι:
ὁ πρῶτος εἶναι ἡ μετάφραση ἑνὸς ἔρ-
γου τοῦ Γκ. Μάρρου μὲ τίτλο «Ἡ ἀξία
τῆς Ἑλλάδος γιὰ τὸ μέλλον τοῦ κό-
σμου» καὶ ὁ δεύτερος τὸ «Δημοτικὸ ἐρ-
γατικὸ τραγούδι» τοῦ νέου ποιητῆ καὶ
κριτικοῦ κ. Πάνου Σπάλα. Αὐτὸ τὸ τε-
λευταῖο πού ἔλαβα καὶ διάβασα αὐτὲς
τὲς ἡμέρες εἶναι ἓνα σοφὸ, καλογραμμένο
κι' ἐνδιαφέρον βιβλιαράκι, μὲ ἀφθονα
παραδείγματα ἀπὸ τὴ δημοτικὴ μας ποί-
ηση, καὶ μὲ μεγάλη χαρὰ τὸ συσταίνω
στὰ μεγαλύτερα διαπλάσσοπουλα.

Ἐλαβὼ τὴ Συλλογὴ σου τῶν Πνευ-
ματικῶν Ἀσκήσεων, Μαυρῆ Κ. Κων-
σταντίνου, καὶ θ' ἀρχίσω νὰ σοῦ δημο-
σιεύω ἀπὸ τὸ πρῶτο κιόλας φύλλο τοῦ
νέου χρόνου, ὅπως ἐλπίζω. Μοῦ στέλ-
νεις κι' ἓνα λεξιγόνιο (καὶ ὄχι αἰνίγμα)
γιὰ τοὺς μικροὺς ἐβδομαδιαίους διαγω-
νισμοὺς, πού περιλαμβάνεται ὅμως καὶ
μέσα στὴ Συλλογὴ σου. Αὐτὸ εἶναι ἀν-
τικανονικόν. Ἀλλωστε τέτοιου εἶδους
ἀσκήσεις δὲ δημοσιεύονται στούς μι-
κροὺς ἐβδομαδιαίους διαγωνισμοὺς, κα-
θὼς θὰ παρατηρήσεις.

Φαίνεται πῶς τὸ γράμμα σου παρά-
πεσε, Γεωργία Βεργιᾶκη, καὶ γι' αὐτὸ
λυποῦμαι πολὺ πού στάθηκε αἰτία νὰ
στενοχωρηθεῖς. Τώρα πὰ νὰ μοῦ στεί-
λεις ἓνα ψευδώνυμο νὰ σοῦ τὸ ἐγκρίνω
γιὰ τὸν καινούργιο χρόνο, γιὰ νὰ μπο-
ρεῖς ἀπὸ τὴν ἀρχὴ του νὰ μπεῖς στὸ
σαλονάκι μου, πράγμα πού τόσο τὸ
ἐπιθυμεῖς κι' ἐγὼ θὰ τὸ εὐχαριστή-
θω μιὰ πού θὰ πλουτιστεῖ μ' ἓνα
ἀκόμα λουλουδάκι πού τόσα ὑπόκειται
γιὰ τὸ ἀνθοδόλημά του μέσα στὸ περι-
βάλλον μου.

Μὴν ἀπελπίζεσαι, Δημ. Τζεβελέκη,
Ὁ ἐπιμένων πάντοτε νικᾷ. Ἐστὶ ἐπι-
μένοντας καὶ σὺ θὰ κατορθώσεις νὰ
ξεσπαθώσεις γενναῖα μιὰ πού πιστεύεις
στὸ ἔργο μου — τὸ δοκιμασμένον ἄλλως
τε — κι' ἔχεις πεποιθήσῃ στὴν ἀφε-
λιμότητά του. Περιμένω λοιπὸν πολὺ
γρήγορα τ' ἀποτελέσματα τῶν ἐνεργει-
ῶν σου στίς ὁποῖες θὰ σε βοηθήσει
ἀσφαλῶς τὸ προηγούμενον φυλλάδιό μου
μὲ τὰ ὥραία του Νέα. Τὸ φυλλάδιο πού

μοῦ γράφεις σοῦ τὸ ἔστειλα. Καὶ κατὰ ἄλ-
λο ἀκόμη. Στὸ γράμμα σου δὲν σημει-
ώνεις τόπο προελεύσεως καὶ ἡμερομη-
νία. Προσέχετε, παιδιά μου. Γιὰ νὰ
γράψῃ κανένας μιὰ ἐπιστολή, πρέπει ν'
ἀκολουθεῖ ὁρισμένους κανόνες κι' ὁ
σπουδαιότερος ἀπ' αὐτοὺς καὶ ὁ πὺ
κεφαλαιώδης εἶναι αὐτὸς ἀκριβῶς πού
δὲν τηροῦν πολλοί, ἀπὸ ἀπροσεξία ἄ-
σφαλως.

Σ' εὐχαριστῶ, Ἐντελβαῖς, γιὰ τὸ...
ἐπτασέλιδο γράμμα σου. Εἶχες θάρρος
πολὺν καιρὸ νὰ μοῦ γράφεις καὶ γι'
αὐτὸ ἴσως θέλησες νὰ μὲ ἀποξημιάσεις.
Πάντως σ' εὐχαριστῶ θερμὰ γι' αὐτὸ
καὶ νὰ μοῦ γράφεις τακτικώτερα. Μὴ
σε φοβίζουν τὰ κοινοῦργια μαθημάτων.
Ἐχε ὅπ' ὄψει σου πῶς καὶ τὰ τρία
εἶναι ὠφελιμώτατα κι' εὐκολώτατα, ἀρ-
κεῖ νὰ μὴν τὰ πάρεις ἀπὸ κακὸ μάτι.
Ὅταν προσέχει κανεὶς στὴν παράδοση
καὶ μελετᾷ τακτικά, περνάει πάντοτε
πὺ ἀνετα τίς τάξεις τοῦ σχολείου. Ὁ-
σον ἀφορᾷ τὸ περιοδικὸ πού μοῦ
γράφεις, ἔχεις δίκιο ἀλλὰ τί θέλεις νὰ
κάνω; Ὁ καθένας εἶναι ὑπεύθυνος τῶν
πράξεών του. Εἴτε καλὲς εἶναι αὐτὲς
εἴτε κακές. Τὸ μόνο πού μπορῶ νὰ σὰς
συστήσω ἐγὼ εἶναι ν' ἀποφεύγετε τίς...
ἀπομιμήσεις.

Μ' ἐξαιρετικὴ χαρὰ διάβασα τὸ
γράμμα σου, Μπέττυ Γ. Χατζῆ, γιὰτι
ἡ ἀλήθεια εἶναι πῶς εἶχες ἀρκετὸ και-
ρὸ νὰ μοῦ γράφεις. Ὁ κ. Ξενοπούλος
εἶναι πὰ ἐντελῶς καλὰ κι' ἀπὸ τὸ νέο
ἔτος ἐλπίζω νὰ ἔχουμε τακτικὰ τὴν
Ἀθηναϊκὴν τοῦ Ἐπιστολῆ. Σήματα πού
μοῦ γράφεις δὲν ὑπάρχουν πὰ. Ἴσως
ἀργότερα τακτοποιηθεῖ καὶ τὸ ζήτημα
τοῦτο. Τὸ φύλλο πού μοῦ παρήγγειλες
σοῦ τὸ ἔστειλα. Τὶς ἀπαντήσεις σου ἀσφα-
λῶς θὰ τις ἔλαβα. Ψευδώνυμο νὰ πά-
ρεις πὰ ἀπὸ τὸν καινούργιο χρόνο γιὰ
νὰ μπορεῖς, ὅπως γράφεις καὶ σὺ, νὰ
λαβαίνεις μέρος στὴν κίνησή μου ὅποτε
εὐκαιρεῖς καὶ χωρὶς νὰ παραμελεῖς τὰ
μαθήματα τοῦ σχολείου. Γιὰ τὴ συν-
δρομὴ τῆς τάξεως μπορούσατε νομίζω
νὰ φροντίσετε μεταξὺ σας οἱ μαθητρίτες.
Ἄς εἶναι, ἐλπίζω νὰ μοῦ γράφεις πὺ
τακτικά, τώρα μάλιστα πού θὰ κλεί-
σουν τὰ σχολεῖα μὲ τίς γιορτές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

[ΣΥΝΕΧΕΙΑ 306ου Διαγωνισμοῦ Λύσεων. Αἱ
λύσεις τοῦ φυλλαδίου τοῦτου δεκταὶ ἐφ' ὅσον
δὲν θὰ ἔχουν δημοσιευθῇ].

275. Λεξιγόνιος

Πρόθεση, κάποιον σου μέλος,
Μιὰ Θεὰ Αἰγυπτία στὸ τέλος
Ἄν αὐτὰ βάλεις μαζί
Νὰ δουλεῖς, νὰ μαγαζί...

276. Στοιχειοτονόγραφος

Σ' Ἑλληνικὴ μιὰ πόλη
Ἐρρόσθεσα ἓνα γράμμα
Τὸν τονισμό τῆς χάλασα
Καὶ ἔαφνου χάθηκε ὅλη
Τὴ σκέπασε μιὰ θάλασσα!

277. Μεταγραμματισμός

Ψηλός, λιγνός καλόγερος
Θέλει πὺ γίνῃ πὺ γερός
Τὰ δύο του ἀλλάζει ἀπ' τὰ ἐπτά
Κάνει τὴν προσευχὴν τοῦ
Ἀὐς τώρα τὸ κορμὶ του:
Ἐνα ἀπ' τὰ λίγα διαλεχτά!...

278. Τονόγραφος

Μὲ τὸν τόνο του ψηλά
Ἴσως εἶναι ὀδυνηροῦτος!
Μὲ τὸν τόνο χαμηλά
Θὰ βεβαιωθείς ἐν τούτοις
Πῶς εἶν' ἐντελῶς καλὰ!

279. Κοχλίας

* *
* *
* * * * *
* * * * *
* * * * *
* * * * *
* * * * *
* * * * *
* *
* *

Ὅριζοντίως ἐκ τῶν ἄνω: Τρὼς ἱε-
ρεῖς, μυθικός βασιλόπαις τῆς Κρήτης,
Ἡρώς τῆς Ἀττικῆς, ἀσθένεια ὄχι τῆς
παρούσης ἐποχῆς.

Καθέτως ἐξ ἀριστερῶν: Πόλις τῆς
Πελοποννήσου, πνευστὸν μουσικὸν ὄν
γανον, ἀόριστος ἀνταναμία τῆς Δημο-
τικῆς, Πόλις ἐπὶ τοῦ Εὐξείνου.

(Νέον εἶδος)

280-284. Μαγικὸν Γράμμα

Τὴ ἀντολλαγὴ ἑνὸς γράμματος δι'
ἐνὸς συμφώνου πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ
σηματισθοῦν μετὰ ἢ ἄνευ ἀναγραμμα-
τισμοῦ ἄλλαι τόσαι λέξεις:

Ἰανός, κῆτος, οἶκος, ὄπιον, νόμος.

285. Τετραπλὴ Ἀκροστιχὶς μετὰ Πτερωτοῦ Γράμματος

Τ' ἀρχικὰ τῶν κάτωθι ζητούμενων
λέξεων ἀποτελοῦν νῆσον τοῦ Αἰγαίου,
τὰ δεύτερα πόλιν τῆς Ἰταλίας, τὰ τρί-
τα τὴν πρωτεύουσάν μίαν τῶν Ἀντιλ-
λῶν καὶ τὰ τέταρτα Γαλλικὸν λιμὲνα.
Ἐπίσης αἱ κάτωθι ζητούμεναι λέξεις
ἔχουν καὶ ἓν γράμμα κοινόν — τὸ πτε-

ρωτὸν — τὸ ὁποῖον ἀπαντᾷ πρῶτον εἰς
τὴν πρώτην, δεύτερον εἰς τὴν δευτέραν
κ. ο. κ.

1. Τέτοιος μαθητὴς τιμωρεῖται, 2.
Παλαιὸν Ἰσπανικὸν βασιλεῖον, 3. Ρω-
σικὴ λίμνη, 4. Περιφέρεια συνοικία τῆς
Κωνσταντινουπόλεως, 5. Προφήτης.

286. Ἑλληνοσύμφωνον

εἰ - εἰ - εἰε - αἰ - αἰ - αἰ

287. Γεῖφος

Μάιος
Ἰούνιος
Ἰούλιος

[Καὶ αἱ ἀσκήσεις τοῦ παρόντος φυλ-
λαδίου συνετέθησαν ἀπὸ τὸν ΑΝΑΝΙΑΝ
ἐν ἀναμονῇ τῶν νέων συλλογῶν].

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσεων τοῦ φύλ. 18-19

132. Διαθήκη (διά, θήκη). — 133.
Ποῦς - οὐς. — 134. Ἀρίων - Ὠρίων. —
135. Ὑς - σύ. — 136.

Κ
ΝΑΙ
ΜΑΙΟΣ
ΟΡΕΣΤΗΣ
ΚΑΡΧΑΡΙΑΣ
ΔΕΟΠΑΡΑΛΙΣ
137. ΠΡΙΑ-
ΜΟΣ (ροιά,
Ἰππίας, ἀν-
τάρ, Μάριος,
δοστρία, σπά-
ρος).

138. ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ (Γαλήνη, Ρώμη. Ἡ-
ρεμος, Γενναῖος, Ὀργή, Ριχός, Ἰκανός,
Ὀδύνη, Σιγή). — 139. ΘΡΕΝ—ΧΡ =
Θαρσύνχρη, ΕΥΕ—ΑΕΩ=Σπεῦδε βρα-
δέως, Ν—Δ—Τ—ΔΝ—Δ=Ἐν οἶδα ὅτι
οὐδὲν οἶδα (σΘΕΝος, φΡΥδι, ἀΣΕΤυ-
λιν, ἀΝΑδυομένη, ὀΧΕΝτρα, ἐΡΩλιός).
—140. Τὸ γοργόν καὶ χάριν ἔχει.—141.
Εἰς οἶωνός ἄριστος (εἰς ἰ ὄν, ὁ σ' ἀρ,
εἰς τ' ὄς).

Τὸ καλύτερο πρωτοχρονιάτικο δῶρο γιὰ τ' ἀδέλφια
σὰς, τοὺς φίλους σὰς, τὸν ἑαυτὸ σὰς

ΕΝΑΣ ΤΟΜΟΣ

ΤΗΣ

"ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ"

Μὲ τις ἑκατοντάδες τῶν εἰκονογραφημένων σελίδων του.
Μὲ τὰ ἐκλεκτὰ μυθιστορήματα καὶ διηγήματά του. Μὲ
τίς περίφημες Ἀθηναϊκὲς Ἐπιστολές του. Μὲ τὴν ἄλλη
πλούσια λογοτεχνικὴ καὶ μορφωτικὴ ὕλη του.

ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ ΔΕΜΕΝΟΙ ΚΑΙ ΑΔΕΤΟΙ

ΣΤΟ ΓΡΑΦΕΙΟ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ"

ΟΔΟΣ ΑΡΙΣΤΕΙΔΟΥ 10 - ΑΘΗΝΑΙ

Η ΜΑΡΙΑ, Η ΠΟΠΗ ΚΙ' ΟΙ ΚΗΠΟΙ ΤΟΥΣ

ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΜΙΚΡΑ ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΑ ΠΑΙΔΙΑ

Δ'

Μὰ ποῦ νὰ τὰ καταφέρουν. Ὅχι τὴν ἄλλη μέρα, μὰ τὴν ἴδια κιόλας, ὥστερα ἀπὸ λίγη ὥρα, σουλάτσερναν γύρω ἀπὸ τὰ περιβόλια τοὺς κι' ἔρριχναν ματιὲς στὸ χῶμα. . . Καμμιά φορὰ συναντιόντουσαν. Καὶ γιὰ νὰ μὴν προδοθεῖ ἡ μιὰ στὴν ἄλλη—καὶ μάλιστα ἡ Μαρία στὴν Πόπη—ἔκαναν πὼς τάχα γι' ἄλλο πράμα εἶχαν ἔρθει ἐκεῖ. Τὸ μάτι τοὺς ἐννοεῖται πάντα στὸ χῶμα. Μιὰ στιγμή ἡ Πόπη ἀναταράχθηκε. Τῆς φάνηκε πὼς εἶδε κάτι—ἄχ!

Ἐσκυψε, τὸ κεφάλι τῆς ἄγγιξε σχεδὸν τὴ γῆ. Μά, τί κρίμα, ἦταν ἓνα μικρὸ ἀνθάκι ποὺ πέταξε καὶ κάθησε πάνω στὸ νιοσκαμμένο χῶμα! Μεγάλῃ ἀπογοήτευση! Λυπήθηκε ἀκόμα κι' ἡ Μαρία κι' οὔτε πείραξε τὴν Πόπη.

Ἡ γιαιὰ τίς εἶδε ἀπὸ μὴν ἄκρη καὶ κατάλαβε πὼς περίμεναν νὰ δοῦνε τὰ λουλούδια νὰ φυτρώνουν. Ἐκείνη ὅμως δὲν κρατήθηκε νὰ μὴν τὰ πειράξει:

—Ἐ, κοιτᾶτε καὶ τ' ἀπόμεμα πάλι, ἔλατε ἰώρα νὰ φᾶμε, δὲν πεινάσατε;

Ὅλα τὰ πράματα, ὅμως, τὰ συνηθίζει κανένας. Ἐτσι κι' ἡ Μαρία μὲ τὴν Πόπη, ἔμαθαν νὰ περιμένουν. Τὰ λουλούδια δὲν μποροῦν νὰ φυτρώνουν μέσα σὲ λίγες ὥρες. Κάθε πρωτὶ κοιτοῦσαν τὸν κήπο τοὺς, βέβαια. Μπορεῖ μάλιστα νὰ πετάγονταν, κρυφὰ ἢ μιὰ ἀπὸ τὴν ἄλλη, καὶ καμμιά ἄλλη φορὰ μέσα στὴν ἴδια μέρα. Τὸν καιρὸ τοὺς ὅμως δὲν τὸν περνοῦσαν ὅλη μέρα μὲ τὸν κήπο. Φύτεψαν ὅ,τι μποροῦσαν κι' ὅ,τι θέλησαν—δὲ θυμᾶμαι τώρα ἀκριβῶς τί—ἔβγαζαν ὅ,τι σκουπίδια ἔπεφταν μέσα, ποτίζανε πότε-πότε καὶ τὸ χῶμα. Ἀλλὰ διάβαζαν κι' ἀπὸ κανένα βιβλίο, ἔκαναν καὶ παρέα τῆς γιαιᾶς στὸν περίπατο, ἔπαιζαν μεταξύ τοὺς καὶ μὲ κάτι ἄλλα παιδιὰ ἀπὸ τὰ γειτονικὰ κτήματα—τὴν Ἀλέκα, τὸ Σπυράκη, τὸ Μπούλη, τὴν Ἀθηνούλα, τὴν Κικὴ—διασκέδαζαν μὲ μιὰ κούνια, ἔπαιζαν καὶ μὲ τὸν Ἀράπη. Κάθε Σαββατοκύριακο πάλι εἶχαν τὴ μεγάλη χαρὰ: ἀνέβαιναν ὁ μπαμπὰς μὲ τὴ μαμὰ στὸ κτήμα!

Στὸ μεταξύ ὅμως—τί νὰ τὸ κρίβουμε;—ξεμύτι-σαν τὰ λουλούδια! Μά. . . Στὸν κήπο τῆς Πόπης, γιὰ νὰ εἶναι ἔτσι μονάχο, ἔρημο τὸ χῶμα; Δὲν ἔσπειρε καὶ κείνη καὶ μὲ τόση προσοχὴ τοὺς σπόρους τῆς; Κοίταξε καὶ τῆς Μαρίας τὸν κήπο! Ἀπὸ μακριὰ, μοροῦσες νὰ τὸν θαυμάσεις, ἔτσι ὁμορφος ποὺ εἶχε γίνει. Πὼς ξεπήδηξαν καὶ ἀστράψαν τ' ἀνθάκια μέσα ἀπὸ τὸ χῶμα! Ἡ Πόπη δὲ ζήλευε, ὅμως λυπόταν. Θεέ μου, γιὰ καὶ

κείνης νὰ μὴν τῆς δώσει αὐτὴ τὴ χαρὰ ὁ Θεός; Ἦταν, λοιπόν, κακὸ κορίτσι καὶ δὲν τὴν ἀγαποῦσε; Μὰ ὄχι, ὅλοι οἱ δικοὶ τῆς τὴν ἀγαποῦσαν, πὼς γινόταν αὐτὸ! Γιὰ τὴν Θεοῦλη μου, νὰ τὴν ἔχεις δυστυχισμένη τὴν Πόπη; Κι' αὐτὴ εἶναι ἓνα καλὸ, ἓνα πολὺ καλὸ κοριτσάκι!

Ἡ Μαρία χαιρόταν γιὰ τὰ δικά της, ἦταν ὅμως πικραμένη γιὰ τὴν Πόπη. Δὲ σοῦ λέω, τὴν πρώτη μέρα χάρηκε: εἶχαν βάλει στοίχημα καὶ νίκησε, γιὰ τὴν νὰ μὴ χαρεῖ; Μὰ ὅπως περνοῦσαν οἱ μέρες κι' ἔβλεπε τὰ δικά

τῆς νὰ μεγαλώνουν, ἐνῶ τῆς Πόπης ὁ κήπος νὰ εἶναι ἔτσι γυμνὸς καὶ κατὰ-ξερὸς, πικραίνονταν. Ὅχι, δὲν ἤθελε μόνο ὁ δικὸς τῆς κήπος ν' ἀνθίζει καὶ ἡ ἀδελφούλα τῆς νὰ εἶναι θλιμμένη. Τέτοια χαρὰ δὲν εἶναι χαρὰ. Ἀς τῆς ἔλειπε. Αὐτὴ ἤθελε νὰ χαιρόνται μαζί κι' οἱ δύο τοὺς κήπους τοὺς. Νὰ πηγαινούν καὶ νὰ περιποιοῦνται τὰ λουλούδια τοὺς μαζί. Χαρὰ ποὺ θὰ τὴν εἶχαν ἀλήθεια!

Οἱ μέρες περνοῦσαν. Τίποτα στὸν κήπο τῆς Πόπης, ἐνῶ τῆς Μαρίας ἦτανε χάρμα νὰ τὸν βλέπει. Ἡ Πόπη πήγαινε στὴν γιαιὰ τῆς κλαμένη καὶ τῆς διηγόταν τὸν πόνο τῆς. Ἐκείνη τὴν παρηγοροῦσε—Μὴ στενοχωριέσαι, Πόπη, καὶ θὰ δεῖς πὼς θὰ βγοῦνε. Θὰ εἶναι πολὺ ὁμορφα, πολὺ πὺδ ὁμορφα ἀπὸ τῆς Μαρίας.

Ἡ Πόπη σὰ νὰ παρηγοριόταν. Μὰ σὲ λίγο πάλι τὴν ξανάπιανε ἡ ἀπελπισία.

Τῆς Μαρίας τῆς εἶχε περάσει μιὰ ἰδέα ἀπὸ ἐπὶ νοῦ: νὰ ξεριζώσει κάτι ἀπὸ τὸ δικὸ τῆς κήπο κρυφὰ καὶ νὰ πᾶει νὰ τὸ φυτέψει στῆς ἀδερφῆς τῆς. Ἀλλὰ ἀμέσως μεταμελήθηκε. Γιὰ τὴν σκέφτηκε πὼς ἐκείνη θὰ τὸ καταλάβαινε, ἀφοῦ ἡ Πόπη ἤξερε τί καὶ τί εἶχαν βγεῖ στὸ δικὸ τῆς κήπο κι' ἀφοῦ ἄλλα πράματα εἶχε σπείρει ἢ μιὰ καὶ διαφορετικὰ ἢ ἄλλη. Γοῦστο θὰ ἦταν νὰ δεῖ νὰ φυτρώνουν ἄλλα ἀπὸ κείνα ποὺ περίμενε! Μὰ θὰ τραβοῦσε μὲ τὸ χέρι τῆς καὶ νὰ, θὰ σήκωνε ψηλὰ ὁλόκληρο τὸ φυτὸ.

Κι' ἡ Μαρία ποὺ διηγήθηκε τὴ σκέψη τῆς στὴ γιαιὰ, εἶπε:

—Δὲ θέλω, καλὲ γιαιὰ, μόνο ὁ δικὸς μου κήπος ν' ἀνθίζει!

Ὅταν μιὰ ἡμέρα, τὸ χῶμα τὸ πατικωμένο τοῦ κήπου τῆς Πόπης ἔρχισε νὰ σκάζει καὶ νὰ ξεμυτίζουν κατὶ πράσινα φυλλαράκια!

(Ἀκολουθεῖ)

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

